22/77

Herkese bir ev!

Akbaba

İNDİRİMLİ SATIŞLAR BİTTİ...

şimdi de ALKART indirimi başladı

Yüzbini aşkın aile gibi siz de ALKART indiriminden yararlanın

ALKART NEDİR?
Hesabı olsun olmasın, Akbank'ın tüm halkımıza indirim imkânı sağlayan bir alışveriş sistemidir.

NASIL ALKART SAHİBİ OLUNUR?
Çok basittir. Akbank'ın yurt sathına yaygın 500'ü aşkın şubesinden herhangi birine kimlik kartı ve bir fotoğrafla başvurmak yeterlidir. Alkartlarını daha önce almış bulunanların da, ikinci altı aylık indirim dönemi için bir Akbank şubesinde, Alkart'larını onaylatmaları gerekir.

ALKART'TAN ÜLKEMİZİN HERHANGİ BİR ŞEHRİNDE OTURANLAR DA YARARLANABİLİR Mİ?
Evet. Oturduğunuz yerdeki Akbank şubelerinden alacağınız Alkart'la başka bir şehirdeki Alkart indirimi uygulayan süpermarket, otel ve mağazalarda indirimli alışverişinizi kolaylıkla yapabilirsiniz.

ALKART'IN GEÇERLİ OLDUĞU ÜLKEMİZİN ÜNLÜ SÜPERMARKET, OTEL* VE MAĞAZALARI

SÜPERMARKETLER (İndirim oranı % 5)

YENİ KARAMÜRSEL	Her çeşit eşya	ISTANBUL (Şişli, Kadıköy, Üsküdar, Sultanhamam) ANKARA (Kızılay, Ulus) İZMİR (Konak) İzmit, Bursa, Adapazarı, Gaziantep, Kütahya, Karamürsel
yeni konak	Her çeşit eşya	ISTANBUL (Osmanbey, Kadıköy) İZMİR (Konak)
gökbakan ALIŞVERİŞ MERKEZİ	Her çeşit eşya	ISTANBUL (Bakırköy/Bahçelievler)
UFİ	Her çeşit eşya	ISTANBUL (Aksaray)

MAĞAZALAR (İndirim oranı % 10) ISTANBUL

alan	Kadın-erkek giyimi ve tuhafiye	Beyoğlu
ANAPA	Çocuk giyimi	Şişli, Bebek, Edirne
ASTAŞ	Kumaş ve konfeksiyon	Sultanhamam
BEKARRA	Kadın-erkek konfeksiyon	Tünel
biliktan Butik Sertaç	Kadın iç giyimi	Osmanbey
Çağ	Erkek konfeksiyonu ve tuhafiye	Osmanbey
çift geyik karaca	Kadın-erkek giyimi ve triko	Beyoğlu, Şaşkınbakkal Osmanbey
DERİSAN	Deri eşya	Tünel
dilberler	Kadın-erkek-çocuk konfeksiyon-kumaş	Mahmutpaşa, Nişantaşı, Osmanbey
DİVAN	Kadın-erkek kundura ve çanta	Beyoğlu
EREN TRİKO	Kadın konfeksiyon	Beyoğlu Bakırköy
Erol	Erkek ve çocuk giyimi	Beyoğlu
Galeri KRİSTAL	Zucaciye, kristal eşya	Galatasaray
galeri murat	Kadın, erkek, çocuk giyimi	Kadıköy
GALERİ ŞEHİR	Kadın, erkek çocuk konfeksiyon çanta, ayakkabı	Kadıköy
Gençler	Kadın, erkek, çocuk giyimi ve kumaş	Pangaltı
Hayri	Kadın-erkek kundura, çanta	Osmanbey
jakarteks	Döşemelik, perdelik	Sultanhamam
JAPON MAĞAZASI	Muhtelif hediyelik eşya	Beyoğlu
kadıköy bonmarşesi	Kadın-erkek giyimi	Kadıköy
LORD MAĞAZALARI	Kadın, erkek çocuk giyim	Fatih Beşiktaş
MODERN MEFRUŞAT	Mefruşat	Harbiye Rızapaşa/Sultanhamam
mona	Kadın, erkek, çocuk giyimi	Bakırköy
O.Z.K	Sezak ve bilumum halı çeşitleri	Mecidiyeköy
ÖRMEİŞ	Kadın, erkek triko ve konfeksiyon	Merkez: Topkapı Şube: Aksaray
renk	Kadın, erkek, çocuk triko ve konfeksiyon	Fatih, Bakırköy
SEVİM BEBE	Bebek ve çocuk giyimi	Eminönü/Yenicami
sörmen	Erkek giyim ve aksesuar	Osmanbey, Kadıköy, Bakırköy
Şem-Sir Filiz Mefruşat	Tül perdelik	Rızapaşa/Sultanhamam
ULUCA KUMAŞ	Kumaş	Eminönü
Uyar EL HALILARI	Bilumum halılar	Nişantaşı
YÜNSA (HALSA)	Yunsa Halıları	Aşirefendi

MAĞAZALAR (İndirim oranı % 10) ANKARA

alp BİLLÜRİYE	Zucaciye, kristal eşya	Atatürk Bulvarı 59/B YENİŞEHİR
APA MAĞAZALARI	Kundura ve çanta	Anafartalar Cad. 12/B ULUS; Atatürk Bulvarı 70/D YENİŞEHİR
DEMET TUHAFİYE	Konfeksiyon	Anafartalar Cad. 38 ULUS
dore	Konfeksiyon	Necatibey Cad. 22/1 YENİŞEHİR
galeri ebru	Triko ve konfeksiyon	Merkez: Kocabeyoğlu Pasajı Alt kat No: 58 Şube: Atatürk Bulvarı Büyük Çarşı No: 110
Galeri MUBSİN	Konfeksiyon	Anafartalar Cad. 38/A ULUS
GÜNGÖRLER	Abajur, avize, aplik imalâtı	Necatibey Cad. 10 YENİŞEHİR
KUŞAN MAĞAZASI	Konfeksiyon	Anafartalar Cad. 56 ULUS
moda ÇANTA	Çanta, kemer, bavul, cuzdan	Necatibey Cad. 17 YENİŞEHİR
ORSAN MOBİLYA	Her çeşit mobilya	Taşdelen Sok. 27 SİTELER
ÖZÇELİK KARDEŞLER	Perde, mefruşat, konfeksiyon, halı	Anafartalar Çarşısı 85 ULUS; İzmir Cad. 5 YENİŞEHİR
ÖZKAN MEFRUŞAT	Mutfak eşyaları, perde, döşeme, halı vb.	İzmir Cad. 7/B YENİŞEHİR; Atatürk Bulvarı 90/A YENİŞEHİR
TOP DERİ KONFEKSİYON	Her çeşit deri konfeksiyon, ayakkabı ve aksesuar	Necatibey Cad. 40/A YENİŞEHİR
UĞURLU MAĞAZASI	Her çeşit eşya	Anafartalar Cad. 54 ULUS

MAĞAZALAR (İndirim oranı % 10) İZMİR

Cengiz	Kadın, erkek, çocuk hazır giyim ayakkabı çanta	Cumhuriyet Bulvarı 174 ALSANCAK
Cihan	Konfeksiyon	Fevzipaşa Bulvarı 154/C
Çarık	Kadın-erkek kundura ve çanta	Kemeraltı Cad. 16 KONAK
ÖZ-AK AVİZE	Avize, mobilya, zucaciye	1301. Sokak No. 5 BASMANE; Fevzipaşa Bulvarı 14; Atatürk Cad. 346/Z ALSANCAK
ŞAFAK	Kadın-erkek çocuk ayakkabı, çanta, valiz	Fevzipaşa Bulvarı 160
SİKİPEK	Kadın-erkek her çeşit kumaş	İpek Pazarı 903; Talâtpaşa Bulvarı 15; Kemalpaşa Cad. 47 KARŞIYAKA
ÜSTÜN	Her çeşit mefruşat	Fevzipaşa Bulvarı 59/A
yılmaz hakan	Kadın-erkek giyimi, manifatura ve mefruşat	Kemalpaşa Cad. KARŞIYAKA (4 mağaza)

*Alkart indirimi uygulayan oteller listesi ayrıca ilân edilecektir.

ALKART
Akbank'ın indirim kartı

AKBANK
güvenliğin eseri

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 22 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 25 Mayıs 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Şimdi seçim zamanı...

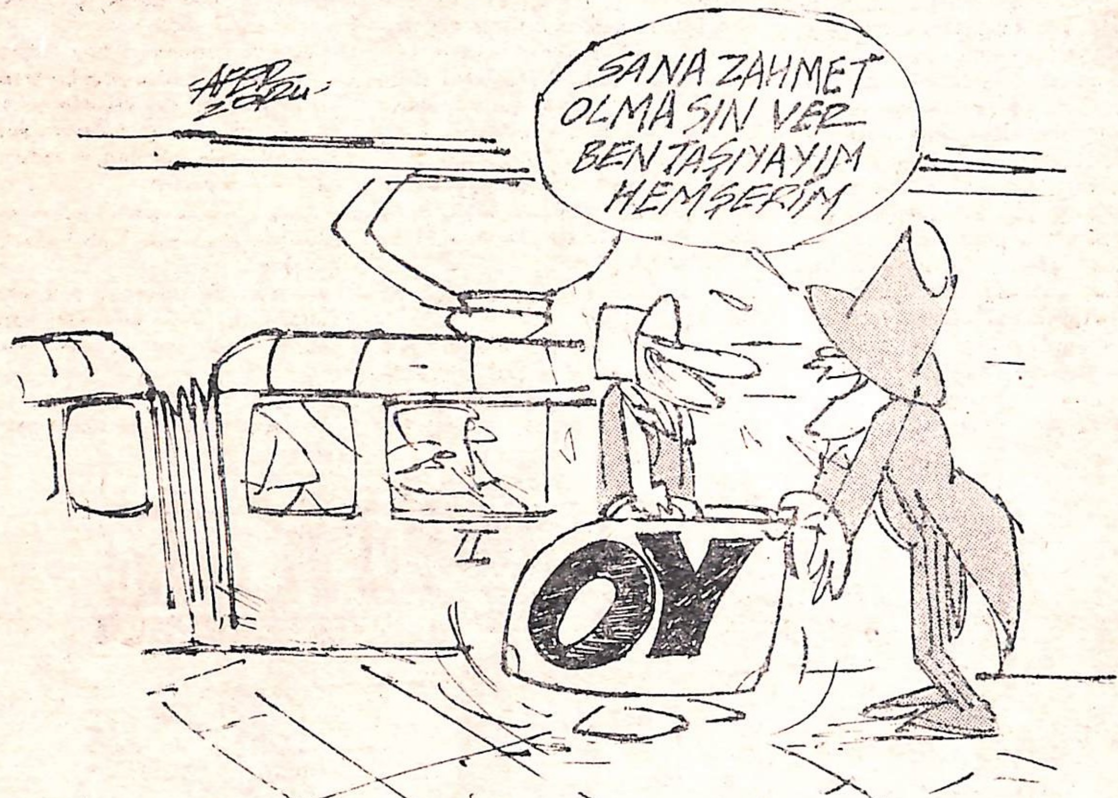
SEÇİMLERE neredeyse iki elin parmaklarıyla sayılabilecek kadar az gün kaldı. Partiler, bağımlı bağımsız adaylar, son kilometreye girmek üzere olan maratoncular gibi, varlıklarının son güç damlasını kullanmaya hazırlanıyorlar.

İzleyenlerse ikiye ayrılmış: Bir bölümü meraklı, heyecanlı ve suskun. Geri kalanlar falcı kesilmiş. Tahminlerin arkası kesilmiyor. Bu ilden şu kadar, şu ilden bu kadar, şu parti tek başına iktidar olur, şu partinin esamesi silinir... Her seçimde olur bu. Kendine güvenen politika demirbaşları sayfa sayfa sayılar döktürürler ortalığa. «Dediğim çıkmazsa ben buradayım. Konuşuruz.» Sonradan kimse çıkıp «Sen şöyle demiştin ama, bak böyle oldu, ne haber?» diye sormaz.

Bizde hesap sormaya düşkünlük yoktur pek. Hele olan olduktan sonra. Yeğenlerin ve biraderlerin alanı boş bulmalarının bir nedeni de budur belki.

Seçimlere az zaman kaldı. Parmak basıp üstünde yazılacak belirli bir konu yok gibi. Daha doğrusu, öyle çok şey var ki, yalnız birini seçip ona zaman ayırmak haksızlıkmış gibi görünüyor.

Çok az şeye önümüzdeki seçimler kadar bel bağlanmıştır ülkemizde. Herkes haziran ayının bir dönüm noktası olmasını bekliyor. Kimden ne sorsanız «Hazirandan sonra,» karşılığını alıyorsunuz. Öteyandan herkeste gizli bir korku: Ya haziran seçimleri köklü bir değişiklik getirmezse? Ya aynı terane sürüp giderse?

— Almanya'dan binlerce işçi oy kullanmaya geliyor. —

«Bu renge dikkat edin!» Hayır, boya reklâmı değil, AP'nin seçim afişleri. İyi ama, neden mosmor?

Londra'da masaya vurulan yumruk tarih kitaplarına geçecek. Üstünde hâlâ yazılıyor, çiziliyor, konuşuluyor. Bir yanda Carter, öbür yanda Demirel. Ve güzel güzel konuşurlarken Demirel masaya indiriyor yumruğu.

«Gerçekten masaya yumruk indirdiniz mi?»

«Bu haberin menşei ben değilim.»

Hırsımızı neden masalardan çıkarıyoruz? Masanın ne Türkiye'de üssü var, ne de bize ambargo koydu.

İlginç demeçler... «Türkiye idare edilmiştir, yine edilecektir.» Demirel'in sözü. İdare edin işte.

Liderlerin birbirleri için söyledikleri. «Sen Carter'in karşısında yumruk değil, o tostoparlak gövdenle takla atarsın.» Bunu Erbakan Demirel'e söylemiyor sırf. Başbakan yardımcısı, Başbakan'a söylüyor. Yalnız ikisi mi? Cephe'nin dört başı da, muhalefete söz bırakmayacak biçimde atıp tutuyorlar birbirlerine. Şimdi tufan zamanı. Boğulmamak için boğmaya çalışmak mübah.

MC'nin mağdur ettiği kişilerin açtıkları tazminat davaları birer birer sonuçlanmaya devam ediyor. Elli bin şurada, ikiyüz bin burada. Halktan alınanın halka verilmesinin bir yolu da bu işte.

«Herkes topluma yeteneğince ve gücünün yettiğince katkıda bulunmalı, toplum da herkesin gereksinmesini hakça karşılamalıdır.»

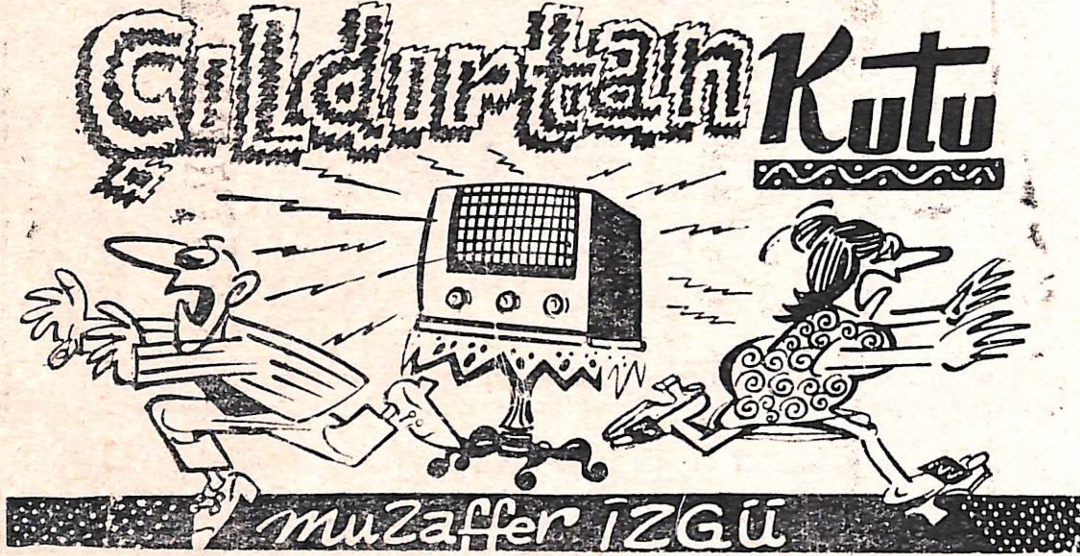
CHP programından bir tümce bu. İki satırda çok şeyi dile getiriyor. Çılgınlık denizinde bir mantık adası gibi. Şu ya da bu partiden yana görünmek, bir mizah dergisiyle bağdaşmaz. Ama diyoruz ki, CHP kendisine şans tanınmasını haketmiş bir partidir. Umutlarımızı boşa çıkarırsa, onu yereceklerin arasında biz de bulunacağız.

Mayıs ayı güzel bir ay. Toprağın kokusu, güneşin sıcaklığı, yaz meyvaları... Akıntıya kürek çekmekten kurtulup yaşamın tadını çıkarmak istiyor insan. Her şeyin askıda olduğu duygusundan sıyrılıp huzur bulmak istiyor. Ve bir de şimdiyi seçim zamanı değil, kiraz zamanı olarak düşünmek...

AKBABA

— Ben sana seçim havlusu alma demedim mi? Şimdi sustur bakalım bunu!...

— Pekiyi yahu, bizim bildiğimiz Fadıl bey keyfine düşkün adamdır, niçin onartmamış bu radyoyu da şimdi mahallenin başına dert etti bunu?

— Ne bileyim kardeşim, yukarı komşusu olmakla Fadıl beyin herşeyini bilecek değilim ya. İkindi vakti rakısını yudumlarken gördüm balkonda. Karısı da karşısına oturmuştu.

Ah Fadıl bey ah, niçin o radyoyu onartmazsın ha! Hiç düşünmedin mi, bu sokakta yaşlı var, genç var, çocuk var, işinden gücünden yorgun argın gelen insanlar var, MC nin politik ortamından bıkan insanlar var. Bu insanların tümü, gündüzün yorgunluğunu balkonlarına çıkıp oturarak giderecekler, çay içecekler, kahve içecekler, bir iki bardak bira yudumlayacaklar. Pekiyi, ya şimdiki bu zırzır ne? Hem de nasıl zırzır, zırzır olsa iyi. Radyo bangır bangır bağırıyor. Sen tut Fadıl bey, öğleden sonra gölge düşünce çık balkona, radyonu da al yanına, oh içkini de yudumla, aç radyonu... Bu sıra radyo bozuk olduğu için sussun, sonra da o keyf kafayla kapatıyorum diye radyonun düğmesini en sonuna getir, yâni iyice aç, ondan sonra da çek kızının evine git.

Remzi bey:

— Vallahi duyduğumuza göre, kızının evinde üç gün kalacakmış, deyince, sokağın tümünden bir:

— Amanın! diye bir ses yükseldi.

Annem bizim balkondan karşıya, karşı apartmana bağırıyor:

— Elektriğini.

Karşıdan yanıt geliyor, kızgın, hem de annemin cahilliğine şaşkın:

— Radyo pilli, pilli...

Ohoo, hapı yutmuş da sokak haberimiz yok. Ama umudumuz var, radyo bozuk olduğuna göre, bakarsın az sonra susuverir.

Karım:

— Ya susmazsa? diyor.

— Ne bileyim ben canım, susmazsa susmaz.

— O zaman ne yaparız Necmi?

Radyo nasıl bağırıyor karşı balkondan. Balkon değil, sokak yıkılıyor sanki. Türküler bitiyor, her sazın dınlayışı kafalarda ötmüş, kadının sesi yürekler dağlatmış, ardından senfoni orkestrası başlıyor. Yaşlılar içerilere kaçıyorlar, serinlikte uyusun diye salonlarda maketler üzerine yatırılmış çocuklar, yerlerinden sıçrıyorlar.

Abdurrahman bey de, sanki radyoculuktan çok anlarmış gibi, üstüne üstlük:

— Altı pilli radyo, diyor, kolay kolay bunun pili bitmez.

Şevki bey de demez mi:

— Fadıl bey arızayı pillerde sanıp, daha dün yesyeni altı pil taktı, diye...

Oh aman, yatar mısın kalkar mısın? Hınzır radyo, namussuz, kendi kendine durduğu yerde kendi kendini onarıp ötmeğe başlayan radyo, bu sözleri duyunca sanki daha çok iştaha geldi. Orkestranın gümbürtüsü sokak bireylerinin başında patlıyor. Sinirler nasıl gergin, bu yüzden Atiyanımla Müşerref hanım karşıdan karşıya atışıyorlar bile. Altı üstü bir kedi meselesi, Atiyanımın kedisi, balkon malkon dinlemiyormuş, sanki havadan uçuyor, karşı balkona konuyor, Müşerref hanımın şusunu busunu çalıp götürüyormuş. Yok canım, aslında konu kedi medi değil, salt şu kendi kendine durduğu yerde ötmeğe başlayan radyo. O yumuşak başlı, o iyi huylu Asım bey bile karısını faşladı balkonda:

— Ulan dikkat et çayı üstüme dökeceksin, diye.

Kadının da sinirleri bozuk. Öyle ya, erkekler bu sesi saat on sekizden, on dokuzdan beri dinliyorlar, oysa ki kadınlar saat on yediden beri bu zırıltıyı dinliyorlar...

Al işte, taşıyıcı Osman da çocuğunu dövüyor. Hem de ne dövme. Karşıdan Cebbar bey karışmak zorunda kalıyor:

— Vurma! diye.

Ama Osman, Cebbar beye de bağırıyor:

— Karışma efendi, çocuk benim, döverim de severim de, diye.

Saat gece yirmi üç, ses kesilmiyor. Abdurrahman bey, pil mil sözü etti ya, sokak halkı denize düşmüş örneği, ona sarılıyorlar, soru üstüne soru:

— Piller biter mi dersin Abdurrahman bey?

— Piller mi? Bitmez efendim... Şayet radyoda bir kaçak falan varsa, o zaman biter, ama çalışmakta olan bir radyoda kaçak olmayacağına göre, bu piller hiç durmaksızın buradyo yu iki ay çaldırabilir...

— Amanın!

Saat yirmi dört... Gece yarısı. Artık bu saatten sonra, yasal olarak kimse kimseyi rahatsız edemez. Ama gel de sen bunu, şu karşı balkonda durmakta olan kutuya anlat. Öyle bir gece yarısı müziğiyle ortalığı çınlatıyor ki o ufacık kutu, ne canlar dayanır, ne de başlar. Odada gezinip gezinip, ondan sonra:

— Lâhavle! diyerek balkona çıkan çıkana.

— Ulan ben böyle radyonun...

— Onu öyle açık koyup gidenin...

Yok yakındır küfür etmemiz. Çünkü milletin siniri yay gibi gerilmiş Gerilmiş ya, Asım bey hızını alamamış, karısını dövüyor, karısı da bağırıyor:

— Ellerin kırılsın inşallah senin, diye.

Başka balkondan bir ses:

— Lan uyu artık çocuk!

Çocuk nasıl uyusun? Yok canım anlatmak olası değil, anlayabilmek için bu sesi, bu gecenin sessizliğinde duymak gerek. Duymak ve ardından da çıldırmak.

Yine Abdurrahman bey sahnede:

— Efendim bozuk olan bir transistor herhangibir dış etkenle çalışmağa başladığında, anot devresinde akımın yükseleceğinden, o radyo daha çok ses çıkarır...

Gözün çıksın emi Abdurrahman bey, bak şuna bak, kara haberi, ak haber gibi veriyor.

— Yâni ne diyorsun sen Abdurrahman bey, radyonun sesi sabaha dek periyodik bir şekilde artacak mı?

— Evet efendim artacak...

Asım bey karıyı dövmüş, sinirleri hâlâ gergin, belli ki sinirini alamamış, dövecek başka bir adam arıyor, onun için karşıdan Abdurrahman beye bağırıyor:

— Sen ne anlarsın be radyodan...

Sanki Abdurrahman beyin sinirleri don lâstiği mi? O da:

— Seni radyo diye söker takarım, deyince, gecenin birinde sokakta bir kavga, balkondan balkona..

— Çık erkeksen dışarı da, orada konuşalım.

— Sen çık da, radyo gibi darma dağın edeyim oranı buranı.

— Ulan oramı buramı karıştırma...

Kadınlar araya giriyorlar, susturuyorlar Abdurrahman beyle, Asım beyi. Amma milletin hiç yatası yok. Herkesin gözü karşı balkondaki kutuda. Dişler sıkılı ki, çene kemikleri yapışmış birbirine... Dişler arasında bozuk radyo. Ama radyonun buna hiç aldırdığı yok. Gittikçe temposu da sesi de yükselen bir müzik, bağırıp duruyor sokağın içinde...

İşte bekçinin düdüğü, işte bekçi balkonun altında. Sanki herkes bekçinin o sözü söylemesini bekliyor.

— Kimindir bu radyo, sustursun.

Belki yirmi çene birden açılıp kapanıyor:

— Erkeksen sen sustur bakalım.

— Belâlı biri mi?

— Biri değil, radyo belâlı.

— Ula redyonun belâlısı nahal olur ki?

Bekçi anlıyor işi. Anlıyor ama, radyosu susturmak ne olası.

— Pekiyi bu Fadıl beyin kızının evini bilen komşu falan, karakoldan bir telefon?

Kimbilir ki Fadıl beyin kızının evini? Beşiktaş yönünde mi, Levent yönünde mi bir yerde oturumuş. Bekçi kaldırımın gerisine çekilip dördüncü kattaki radyoya bakıp gidiyor.

Yok yok, sokağa uyku yok... Kadınların bir bölümü ve çocuklar uyuyorlar ama, sokağın büyük bir bölümü ayakta. Uyumağa çalışanlar, uyuyamıyorlar. Kalkıp yine balkona geliyorlar... Kapıların altı tıkanıyor, pencerelerin yanları tıkanıyor, ama altı tane yeni pilli radyonun cıyak cıyak öten sesi hep kulaklarda.

— En iyisi radyo evine telefon edelim, yayını kessinler...

Makinalı tüfek gibi balkonlardan anlaşılır, anlaşılmaz sesler;

— Ne budala adam!

— Hiç radyo yayınını keser mi salak?

— Abdurrahman bey mi yine bunu söyleyen?..

Kim olduğu anlaşılamıyor bu öneriyi getirenin.

Gözümüz kan çanağı sabahleyin işe...

— Ulan doğrarım seni, diyerek.

Yeni evli Süheyla ile Naci, onlara bile ne olmuşsa olmuş, kumrular gibi balkonda olsun, yanyana ayrılmayan çiftler, biri balkonun bir ucuna gitmiş öbürü öteki ucuna, birbirlerine somurtup duruyorlardı.

Yoktu başka çıkar yol, gece yirmi bire doğru karar verdik, ne yapıp edeceğiz, bu radyoyu susturacağız. Şayet bu gece de susturamazsak, kan çıkacaktı.

Akıl akıldan üstündür, Fahri beyden bir öneri geldi. Fahri bey, bizim balkona çıkılıp, oradan radyonun taşlanmasını ve böylece susturulmasını öneriyordu. Pekiyi taşı kim atacaktı? Asım bey, öteden bağırdı:

— Ben atarım! Nedir lan bu çektiğimiz be!

Çocuklar koştular taş topladılar. Asım bey, ne pantalon ne ceket, adamın sinirleri o denli bozuk ki, pijamayla çıktı geldi bizim daireye, balkona... Verdik taşı Asım beyin eline. Tüm sokağın gözü Asım beyin elinde, kulağı radyoda. Şimdi Asım bey taşı atacak, ve radyo susacak...

Şangııır!..

Balkon kapısının camı gitti. Cam gitti ama Asım bey daha çok kızdı, sinirinden titremeğe, kaşını gözünü oynatmağa, hattâ küfretmeğe başladı:

— Ulan ben o radyonun anasını avradını!..

Kaptığı taşı attı karşı balkona, kaptığı taşı attı karşı balkona... Şangır şangır döktü camları... Radyoya denk getiremeyince Asım bey daha çok kızıyor, daha çok sinirleniyordu.

— Taş bulun lan bana!.

Bizim kül tablasını fırlattı attı, şangıır, bu kez pencere camı yere indi Fadıl beyin...

— Ulan ben o radyonun...

— Yahu Asım bey, bu iş sinirle olmaz, radyo yerinde duruyor...

— Ulan ben o radyonun...

Asım bey iyice çıldırmıştı, artık bizim balkonda eline ne geçirirse fırlatıyordu karşıya. Şaşkınlıkla çay tabağını yanlış yere fırlatıp da, öteki balkondaki Abdurrahman beyin kaşını yarınca, Abdurrahman beyi hiç kimseler tutamadı, indi Abdurrahmna bey yola, bangır bangır bağırıyordu:

— İn ulan aşağıya, in yoksa gelir parçalarım seni.

Asım beyin ağzı köpürmüş, bu kez bulduğu şeyi bilerek Abdurrahman beyin üzerine atıyordu. Abdurrahman bey de atılan şeylerden korumak için kasap havası oynar gibi sokakta oraya buraya zıplayordu.

— Yahu yapmayın, şurada komşunuz be!.

Radyo unutulmuş, tüm sokak halkı yaşlı başlı Asım beyle, Abdurrahman beyin üzerine düşmüştü. Biz zorla Asım beyi balkondan çektik, Haydar bey zorla Abdurrahman beyin koluna girip kendi dairesine götürdü.

İyi, pekiyi ama ya radyo? Hınzır orada, bangır bangır bağırıyordu.

Saat yirmi iki. Bekçinin sözü de tuzu biberi:

— Susmadı mı bu rediyo daha?

Herkafadan bir ses çıktı bekçiye. Bekçi ne yapabilir ki, adamcağız düdüğünü öttürdü gitti.

Yine bir öneri, sapan lastiği bulalım, onunla taşı atalım hınzır kutuya. Şimdinin çocukları ne biçim çocuk, koskoca sokakta bir sapan lastiği bulunamadı.

Biz böyle tüm sokak sinir küpü olmuşken bir de öteki sokaklardan bizim sokağı izlemeğe gelmezler mi? Gelenler de:

— Allah kimsenin başına vermesin, çekilecek dert değil, demezler mi?

Asım bey iyice fıydırtmıştı, bu kez sokaktakilere eliyle koluyla ayıp ayıp şeyler yapmağa başladı.

Hayır hayır, bir çare bulmalı, bu radyoyu susturmalı, yoksa az sonra hepimiz Asım bey gibi olacağız.

— Ben vururum, dedi Kenan bey.

Artık, «Vururum» diye konuşuyorduk. O küçük kutu karşımızda sanki bir canavar. Haydi bakalım Kenan bey görelim. Kenan bey yuvarlak taş arıyor, ama nerede, ötedeki inşaatın oradan çocuklar toplayıp geldiler. Bu kez bizim balkonda Kenan bey. Her balkonda belki beş altı kişi, şimdi de Kenan beyi izliyoruz. Kenan bey bir taş attı, denk getiremedi, bir taş daha attı, «Paat» bir ses. Tüm sokak bir ağız olduk.

— Yaşa Kenan bey yaşa!

Radyo masanın üzerinden balkona düştü. Ama o da nesi, bağırıyor yine. Hem de canavar gibi. «Erkilet güzeli bağlar bozuyor amanın aman, ben yandım aman» Eh tam yeri, sokak tümden bağırdık, «Amanın aman, biz yandık aman». Abdurrahman bey der mi:

— Artık bu radyo daha çok bağırır, diye... Üstelik bağıran yeri üste gelmiş, diye...

Abdurrahman beye, bağırdı:

Asım bey durur mu, kızgın ya Abdurrahman beye, bağırdı:

— Madem bağıran yeri üste gelmiş, çık da tüne üstüne...

— İn ulan aşağı, in de göstereyim ben sana.

— Yahu yapmayın kardeşim, yapmayın be Asım beyamca.

Asım beyamca birşey yapmazsa karısını döver...

Kenan bey bir iki taş daha fırlattı ama, nerde denk getirecek. Kolay mı, önünde korkuluk var, radyo balkonun döşemesinde. Taşımacı Osman:

— Olmaz artık, diye bağırdı öteki balkondan. Böyle durumda, balestik yapmak gerek, taşı aşırtmalı fırlatmak gerek ki, radyoya denk gelsin.

İyi ama nasıl?

Bu kez kocaman taşlar bulduk. Askerlikte topçu olan Osman, aşırtmaca yapayım derken, kocaman taşla bir alttaki balkonun camını kırdı. Allah korudu, ne Huriyanımın, ne de kocasının başına ras gelmedi yoksa taşı yiyen dosdoğru komaya girmek üzere hastanelik olurdu.

Cam sesleri gürültü patırtı, saat gecenin on biri, ama bizim sokak ana baba günü. Namussuz radyo, şimdi de gece konserine başlamış. Ne konser ne konser, yıkıyor sokağı. Sokaktakiler de akıl vermeğe başladılar. Her kafadan bir ses. Sonunda bir öneri benimsendi. Hortumla radyonun üzerine bizim balkondan su sıkacağız. Hortumu taktık, suyu açtık. Öhhö, güleyim bâri su da o tazyik ne arar? Başka biri akıl verdi. Gerçekten hepimizin kafası durmuş, sinirden ne düşünebiliyoruz ne de aklımıza birşey geliyor.

— Radyonun olduğu balkonun üstündeki balkondan ver edin suyu aşağıya!

Huriyanım beddua ede ede çamaşırlarını topladı. O Fadıl beye bedduaya başlayınca, tüm sokak Fadıl beyin herbişeyini kalayladı.

Üsttekiler ver ettiler suyu, ver ettiler suyu... Ama bu radyonun ne sustuğu var ne susacağı var. «Şimdi de sayın dinleyiciler, gençler için müzik...» Çıldırma müziği...- Aman ne olur sokun Asım beyi içeri, aklının son kalanını da bu müzikle yitirir. Sokaklı şaşkın artık:

— Dinamit bulup atalım, diyenler.

— Ulan en iyisi itfaiyeden yardım isteyelim, diyenler...

— Hah bu iyi işte...

O da nesi, radyo sustu... Sustu yahu... Kimse kulaklarına inanmıyor, herkes bu radyonun bir hayinlik edeceğini, az sonra yine bangır bangır öteceğini sanıyordu. Abdurrahman bey:

— Efendim, şu anda hoparlör ıslandı, bu radyo ondan sustu. Az sonra kuruyunca... deyince,

— Eeeee? dedik.

— Yine ötmeğe başlar!...

Sokaklıda bir telaş... Radyo susmuşken bir an önce uykuya varmak... Kapılar kapandı, ışıklar söndü. Sokak uykuya vardı...

Sabahın dördünde, tüm sokak yine balkonlardaydık. Çünkü namussuz radyo yine ötmeğe başlamıştı, hem de bize kızarcasına, daha çok bağırırcasına...

Sokak şaşkın, sokak çıldırıcak.

Saat altı. İki saattir çekiyoruz zırıltıyı. Tam radyonun sabah yayın proğramına başladığı anda, şapkasıyla bir işçi geldi durdu balkonun altında, birşeyler mırıldandı.

— Hakkından gelemediniz mi hâlâ? dedi.

Kimseden çıt çıkmadı.

— İsterseniz ben gelirim, dedi.

İlerdeki inşaatta çalışıyordu bu işçi. Yarım kova harçla geldi. Elinde de bir kürek, radyonun bulunduğu bir üst balkona çıktı. Küreğini daldırdı harcın içine, hem de hiç bakmadan, öyle bir deh ediş etti ki bir kürek harcı alttaki balkona, radyonun sesi şıp diye kesildi. Bağırdık:

— Amman bir iki kürek daha!

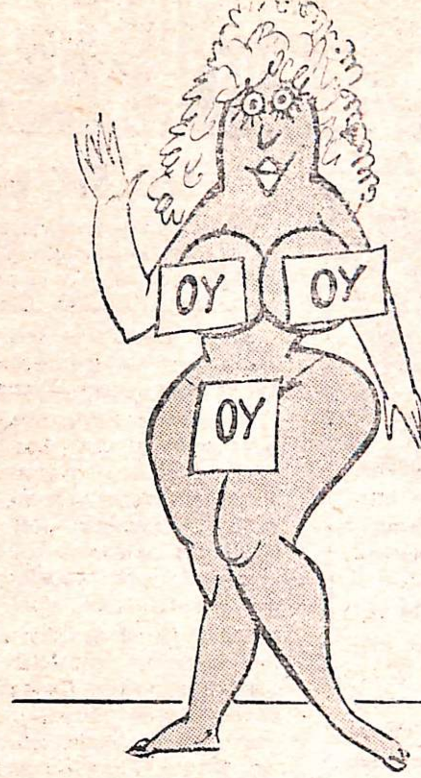
İşçi,

— Yo, dedi harcı ziyan etmeyelim, onu susturmak için bir kürek yeterde artar bile.

Tüm sokak baktık kaldık, o ufacık boylu işçinin ardından.

Muzaffer İZGÜ

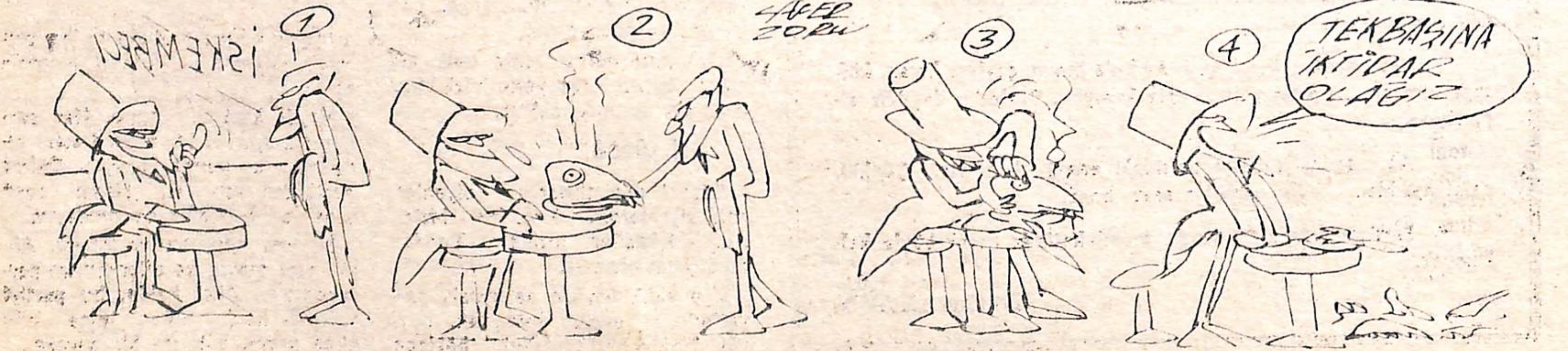
ADAYLAR :

Kadının fendi...

Erkeği yendi!...

Aday Abbas Sağa Bas

— Arkadaşlarım, dedi, sözlerime besmele ile başlarım, Bana oy verir, götürür meclisin orta yerine koyverirseniz, ilk işim iki rekât ramaz kılmak, sonra bu beldeye koskocaman bir köprü yaptırmaktır.

— Lafını balla kestim sayın aday. İlçemizde ne nehir vardır, ne de çay .

— Öyleyse daha büyük eser kurmak nasip olacak bendenize. Liman inşa ettireyim denize.

— Her bakımdan çıkmaz sokaktayız. Denize altıyüz kilometre uzaktayız.

— Hastaneye ne dersiniz? İçinde yer içer, yatar keyf çatırsınız..

— Değirmenlerimiz susuz. Hastanemiz var, doktorsuz.

— Hamam şimdi buldum. Turnayı gözünden vurdum. Karşı partideki aday gibi değilim hödük. Treni buradan geçirteyim. Öttürsün düdük.

— Palayı taşa çaldın. Yine geç kaldın. Demiryolu elli yıl önce buraya geldi. Neredeyse gidiyor. Binen yok, herkes otobüsle seyahat ediyor.

— Hızır yetişmez sıkışmayınca kul. Beldenize kondurtayım koskoca bir okul.

— Daha bir ay önce geldiler, üç okulun temelini birden attılar. Üç torba çimentonun anasını ağlattılar. Nutuklar söylediler, ortalığı birbirine kattılar.

— Peki ben şimdi burada sizlerden ne alıp satayım. Ne atayım? Beni parlamentoya götürecek bombayı nasıl patlatayım? İzin verirseniz onların açtığı okulları kapatayım. Hindi gelecek yerden esirgenmez kaz. Buna da sanırım etmezsiniz itiraz...

Dinleyiciler kızmışlardı. Birisi:

— Okuldan önce ağzını kapat! Diye bağırdı.

Bir başkası:

— Satıcılık elinden geliyorsa nane sat! Dedi.

Aday tınmadı. Gözlüğünü burnunun ucuna iliştirdi. Ağzını değiştirdi:

— Sizleri yoldan çıkarmışlar, beyinlerinizi arap sabunu ile yıkamışlar, dedi. Liman dedik, yanaşmadınız, Tren dedik, uzlaşmadınız. Hastaneye, okula da vermediniz kulak. Anlaşılan benden önce burayı mıncıklamış bir aşırı solcu. İzin verirseniz aday Abbas Sağabas buradanda oluyor yolcu...

SEÇİMLİK SÖZLER

* Yavuz at yemini, yavuz politikacı seçim yaklaşınca yalan yere ettiği yemini artırır.

* Dört yıl birgün gibi gelip geçer. Seçim günü tükenmek bilmez.

* Oyunuzu bana, koyununuzu çobana veriniz.

* Önce sandıklar kurulur. Sonra o sandıklardan çıkanlar koltuklara kurulur.

* Ön seçim, genel seçim... Asıl önemlisi geçimdir, geçim.

* Seçim propagandaları başladı. Siyaset hacıları muhalif adlı şeytanları taşladı.

* Vatandaaaş, Aya köprü, Aydın'a liman, çaylara liman, köfteye kimyon, denizde yürüteceğiz kamyon. Sözlerim değildir atmasiyon.

* Ağır sanayiyi karşı partideki enayi kuramaz. Çünkü, palavrayı bizim kadar ustalıkla savuramaz.

* Partizanlarımız tıkınacak, memleketimiz ancak böyle kalkınacak.

Burhan ESEN

SEÇ, SEÇ AL

Oktan çıktı yaylar. Haydi seçmece adaylar. Beğendiğini al, beğenmediğini yer çal. Yarısı peşin, ötesi veresiye. Al kullan. Ölesiye.

Şu iri göbeklisine bak, saatını ayarla. Onu seçersen sabah kahvaltılarını edersin acı hıyarla.

Bu uzun boyluyu atma yabana. İster arabaya, ister koş sapana. Ellerini birbirine vuracaktır, iyi saatte olsunların yardımı ile ağır sanayiyi kuracaktır. Beri baştaki... Çok kurnazdır sanki tilki. Gündüzleri dinlenir yatar, geceleri sabaha dek fabrika temeli atar.

Sağda duranı seç. Bin sırtına, sırat köprüsünü geç. Allah adı gece gündüz dilindedir. Cennete gitmen onun elindedir. Ortadaki şaşkın, adam şişlemiş, dişlemiştir yüzü aşkın. Böyyük Türkiyeye ancak onunla varılır. Sıkışınca piştovuna sarılır.

Adaylar sıra, sıra. Bu müzeliklerle girmek üzereyiz yirmibirinci asıra. Hasan almaz, basan alır. Geç kalan hem sona, hem de dona kalır. Bu fırsatı kaçıran gündüz gece. Haydiiiii baylar adaylarımız kesmece...

HASAN İŞKENCECİ

Tabanları patlatmadan kurbanının yüreğini hoplatmadan falaka vurmayı, tekme savurmayı bilirim. İşkence uyguladıklarımın arasından hiç kimsenin doktor raporu ile marifetlerimi belgeleyememesi ustalığımın kanıtıdır.

Bugünedek bu hizmetlere karşılık, koyuyorum adaylık. 5 Hazirande kuşlar ötecek, kuzular meleyecek... Savulun, işkenceci Hasan sandıklardan çıkarak dünyaya yeni baştan gelecek!

ÖMER KELLECİ

Gözlerimizi kaparız. Ondan sonra görevimizi yaparız. İki yıl cephede kılınç salladık. Nice karşıt fikirliyi ahrete yolladık. Sıra geldi ektiğimiz ürünleri toplamaya, parlamentoya hoplamaya.

Oylarınızı vermezseniz gelir alırız. O zaman kaba yerlerinizi biraz okşamak zorunda kalırız.

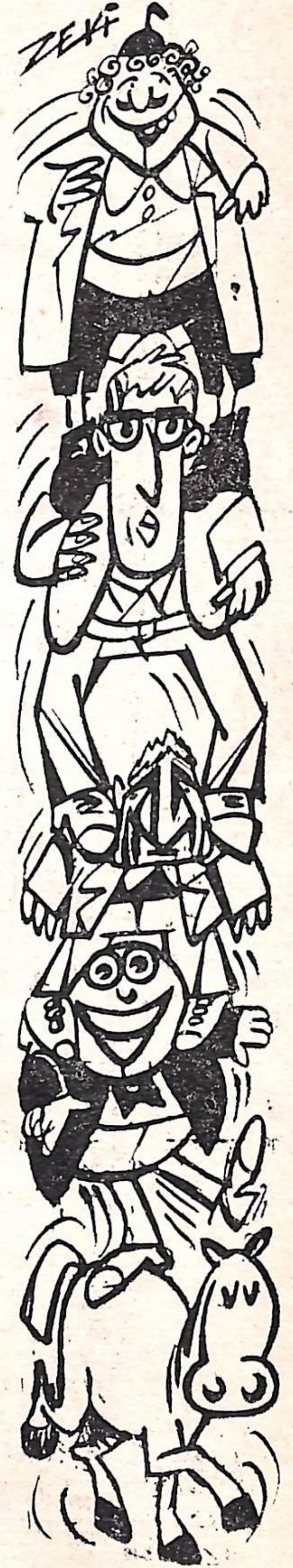
ALİ LÜPÇÜ

Düzeni değiştireceğiz diyenler, halt yiyenlerdir. Krediler bizim, damdaki kediler sizindir. Bundan ötesi komünizmdir.

Üçe aldık üçyüze sattıysak, servetlerimize servet kattıysak, böyyük Türkiyenin temelini böylece attıysak, adımız mutlaka tarihe geçmeli, halkımız yalnız bizi seçmelidir.

Haydi keskindir nane. Her partiye sunuyorum bir tane. Devlet pınarından su içerek kanayım. Daima güçlükden yanayım. Hangi parti şanslıyan bendeniz de oradayım.

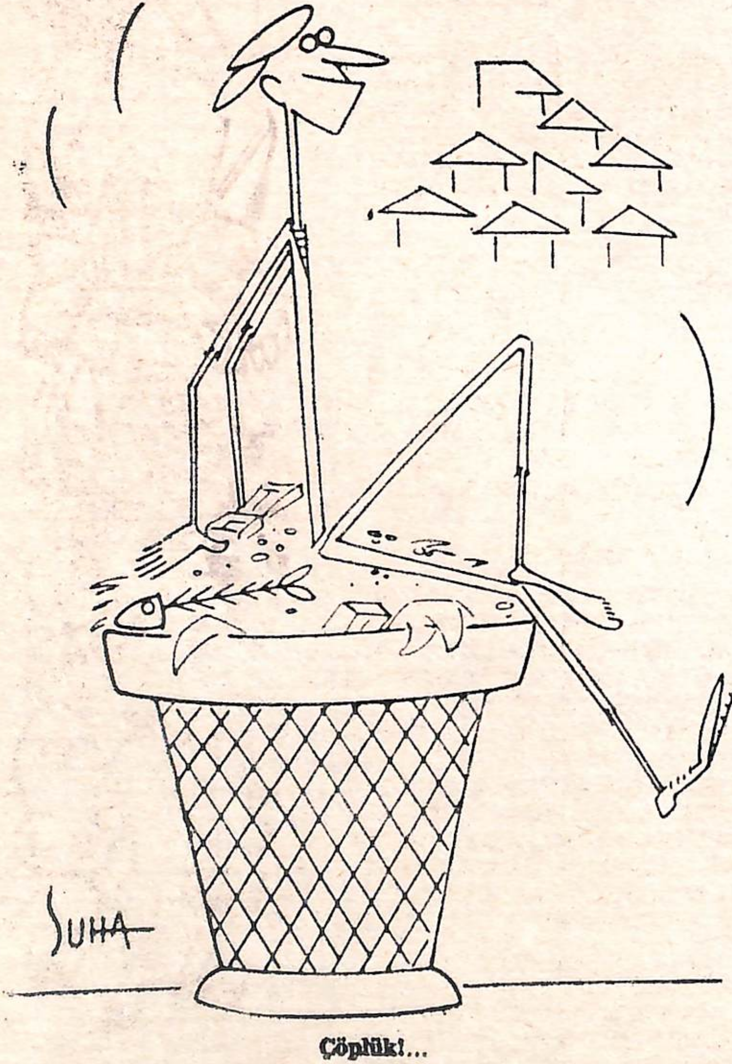
Bu kez tuttursam totoyu. Alırım özel otoyu. Şereflendiririm parlamentoyu. Aksi halde, bu partiyi toptancı halde, Necmi Hoca bile girse araya, satarım bir paraya...

At cambazları!...

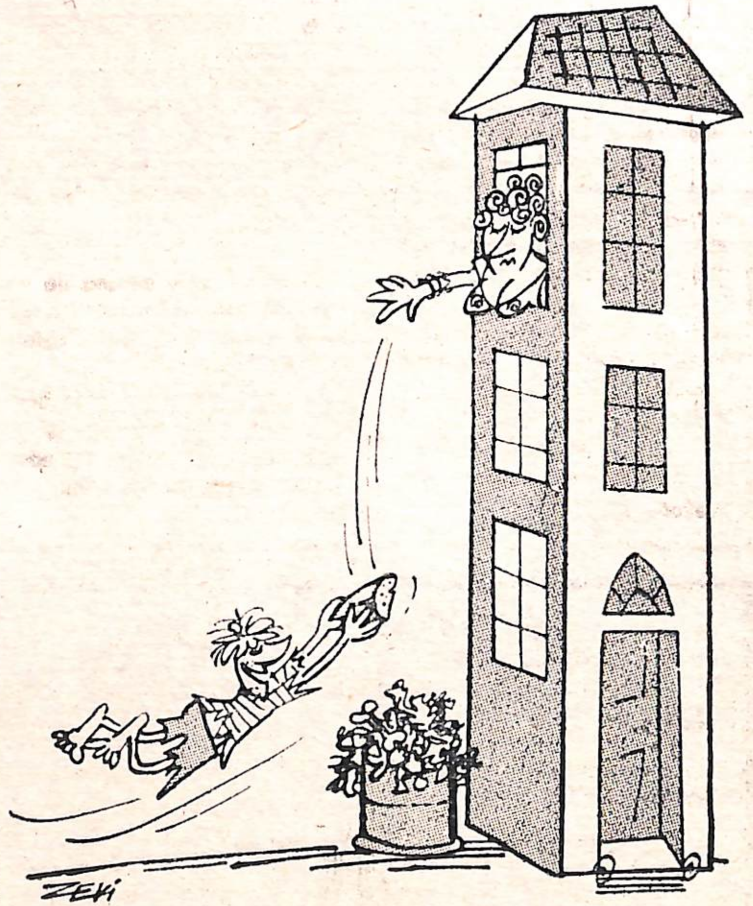

— İstanbul halkı, şehri temiz tutmaya davet edildi. —

Çöplük!...

— Günde 95 ton ekmek atılıyor.

Şahane bir kurtarış!...

Yazısız

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

SAHTE KOMANDOLAR [2]

HIRSIZ Kerim'in bir komandonun evinden çaldığı kartlar ve rozetlerden yararlanan adamlarımızın televizyonda iş bulduklarını geçen haftadan anımsayacaksınız.

Gönderildikleri kocaman salonda yüzlerce televizyon görevlisi daha vardı. Kimi kitap okuyor, kimi tavla oynuyor, kimi masa başına geçmiş fal açıyordu. Uzun boylular, kısa boylular, gençler, yaşlılar, erkekler, kadınlar, güzeller, çirkinler vardı aralarında. Bütün bu kişilerin tek ortak yanı, yakalarında takılı olan kurtlu rozetti. Salonun bir köşesine geçici bir çay ocağı kurulmuştu. Bir başka köşede kocaman bir sahra çadırı vardı.

«Siz necisiniz?» diye sordu Yozyürek yakınındaki adamlardan birine.

«Televizyondaki görevimi mi soruyorsun, yoksa asıl işimi mi??

«İkisini de.»

«Aslında üniversite profesörüyüm. Başka açık kadro bulunmadığı için kaloriferci olarak girdim buraya. Genel müdür işten alınır alınmaz beni genel müdür yapacaklarına söz verdiler.»

«Gel, birer çay içelim,« diye önerdi Hırsız Kerim. ««Profesörü boşver. Onun gibilerini çok gördüm.»

Çay ocağına yaklaşırlarken saatler onu vurdu. Bütün kurtlular oyunlarını ve sohbetlerini bırakıp ayağa kalktılar. Salonu bir uluma kapladı.

«Neydi bu?» diye sordu Yozyürek ocakçıya, herkes yerine oturduktan sonra.

«Yenisin galiba? Sabahları onda ve öğleden sonraları üçte uluma molası verilir burada.»

«Sen de başka kadro olmadığı için çaycı olarak işe giren bir üniversite profesörü müsün?»

«Çaycılık yaptığıma bakma,» dedi adam. «Aslında ben program sunucusu kadrosundayım. Yüzyirmiyedi program sunucusu olduğu için programlar hepimize yetmiyor. Ben de program yerine çay sunuyorum.»

Esmer, yeşil gözlü bir kız tek başına dikilip duruyordu bir kenarda. Yozyürek yaklaşıp kızın dar blucinlerinin tozunu çırptı.

«Uuu! Sen necisin güzelim?»

«Muslukçuyum.»

«Seninle röportaj yapabilir miyim? Ya da istersen röportajı boşver, sana musluklarımı göstereyim.»

«Muslukların mı? Kaç tane var ki?»

«Birkaç tane var işte.»

«Böylesini hiç denememiştim,» dedi kız. «İşten birlikte çıkalım, bana bir dondurma ısmarlarsın.»

Hırsız Kerim gelip Yozyürek'i kolundan çekti. «Şuradaki çadırı görüyor musun?»

«Görüyorum. Ne çadırı o?»

«İçinde o biçim filmler gösteriliyor.»

«Ne biçim filmler?»

«Parçala Beni Bozkurt, Yatağında Bir Kurt Var, ve başkaları. Giriş parasız. Ama çıkarken yirmi kâğıdını kesiyorlar adamın.»

«Biz buraya söğüşlenmeye gelmedik. Şuradan bir oyuncu seç ve kendi filmini kendin çevir.»

«Düşündüm ama, bütün güzel oyuncular kapışılmış. Kala kala figüranlara kaldım.»

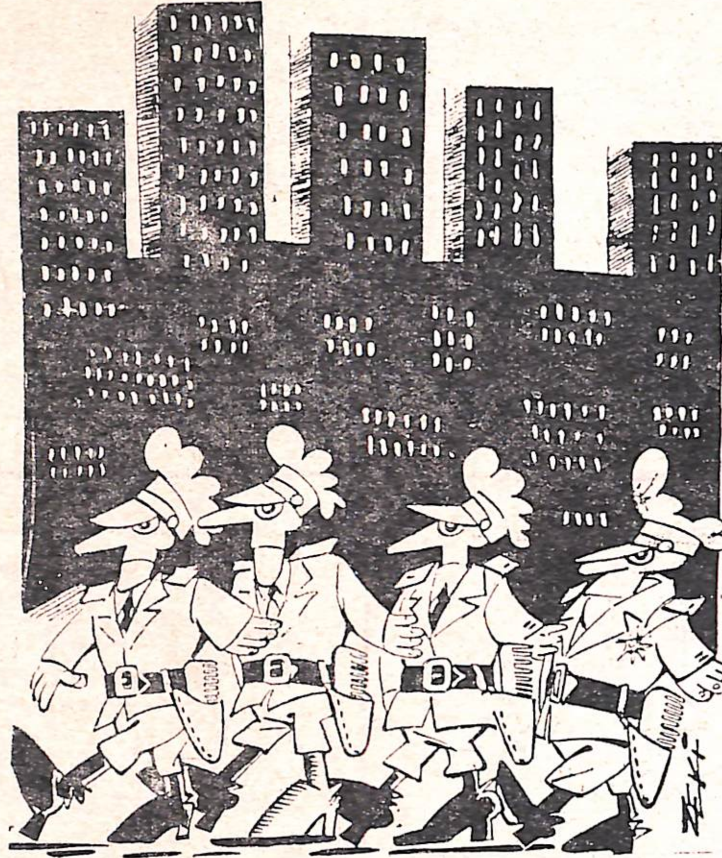
Bir kenarda atıp talimleri sürüp gidiyordu. Salon zaten öyle gürültülüydü ki, tabanca patlamaları kimseyi rahatsız etmiyordu. Tabancasının dumanı tüten bir kurtlu, Yozyürek'e yaklaştı:

«Az önce çay ocağının önünde konuşan kızın kim olduğunu biliyor musun?»

«Biliyorum,» dedi Yozyürek. «Televizyon muslukçusu.»

Tabancasını Yozyürek'in burnuna dayayıp homurdandı adam. «Soytarılıktan hoşlanmam. Kızı rahat bırak.»

«Ne kızıyorsun? Yemedikya.»

ARAMA — TARAMA EKİBİ!...

«Bir dene de, ben seni yiyeyim. Bak, şu köşede başka biri var. Şansını onda dene.»

Öfkeli aşığın Yozyürek'e gösterdiği kadının yeşil gözleri yoktu ama, kocaman kalçaları vardı.

«Atçılık oynayalım mı?» diye sordu Yozyürek.

«Küstah!» diye surat astı kadın. «Zaten senin gibiler yüzünden kıratla işbirliği yaptığımız söylentileri yayılıyor ortalığa.»

«Kızma şekerim. Sen hangi kadrodansın bakayım? Yoksa sekreter kadrosundan mı? Hadi, mahsuscuktan ben müdürmüşüm, sen de benim sekreterimmişsin.

Gel sanamektup yazdırayım.»

«Ömürsün sen!» dedi yumuşar gibi olan kadın. «Şakacı erkeklere bayılırım.»

«Şaka etmiyorum,» dedi Yozyürek. «Gel otur dizime.» Bir iskemleye ilişti.

Kadın söyleneni yaptı, Yozyürek bacaklarının kırıldığını sandı. «Vazgeçtim,» dedi yerinden kalkarak. «En iyisi ben senin sekreterin olayım.»

«Muhasebeyi bir türlü bulamıyorum,» diye yakındı Hırsız Kerim. «Herkese sordum, bilen yok. Eğer muhasebeciysem, paranın nerede olduğunu öğrenmek isterim. Eğer parmağımı yalayacaksam, bir an önce balı tutmalıyım, anlıyorsun.»

«Hayır,» dedi Yozyürek. «Anlamıyorum. Açgözlülüğü bırak. Buraya namusumuzla çalışmaya geldik.»

«Dert babası kadrosunda çalışan kimse yok mu?» diye haykırdı bir adam. «İçimi dökmek istiyorum.»

Yozyürek çöp kutusunun kapağını açtı. «Buraya dök.»

«Ben de namusumla çalışmak istiyorum. Üç aydır parmağımı oynatmadan para alıyorum. Bu da beni tedirgin ediyor.»

«Benim gibi olsaydın daha mı iyiydi?» dedi bir başkası, parmağını oynatıp durarak. «Ben de parmağımı oynatmaktan başka bir iş yapmadan para alıyorum.»

«İkiniz de delisiniz,» dedi Yozyürek. «Daha doğrusu topunuz delisiniz. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Yettiyse yetti ulan manyaklar!»

«Kapa çeneni!» dedi Hırsız Kerim. «Şimdi parçalayacaklar seni.»

«Bırak konuşsun,» dedi kör bir adam. «Doğru söylüyor. Hiç kimse ne yaptığını bilmiyor. Beni kameraman kadrosuna aldıklarına göre, gerisini düşünün.»

«Ne demek yani?» diye kafa tuttu başka biri. «Adam kayırıldığını mı söylemek istiyorsunuz?»

«Manyaklar!» diye bağırdı Yozyürek. «Çıkarın beni buradan! Hepiniz manyaksınız!»

Birkaç kişi masalara tüneyip uludu. İskemleler havada uçuşmaya başladı. Herkes birbirine girdi. Hırsız Kerim Yozyürek'in koluna girip usulca dışarı çıkardı.

Sulhi DÖLEK

Sevenler sevilenler ihanet edilenler!

Bir erkek bir iş için uzunca bir yola çıktı mı, kafasının içini düşünceler doldurur. Hele yolculuğunu trenle yapıyorsa, yol uzar düşünler gelişir. Düşünceler dallanıp budaklanır, yol uzar.

Çoğun iki yönlüdür düşünceler: Gideceği yerde yapacakları ve evde bıraktığı karısı.

— Dönünce ne bulacağım evde?... Yarın birtakım aksilikler çıkar mı dersiniz?... Bizimkinde bu gün bir gariplik vardı. Bir coşkusu vardı sanki. N'oldu acaba?... İşler ya aksi giderse. Geçen gidişimde de öyle oldu... Bakalım sevgili karım beni nasıl karşılayacak? Özlemle mi yoksa olagan mı?... Baktım adam yine güçlük çıkarıyor genel merkeze telefon ederim olur biter. Bir kişi için böyle didinmenin gereği var mı?... Bana giderken, «Beni merak etme» demişti. Kimbilir belki dönünce beni evde bir mektup bekliyor olacaktır... Genel merkeze telefon ettiğimde onlar bir çözüm bulabilirler mi dersin? Yok canım adam kişisel davranıyor. Acaba uygun bir dille biraz birşeyler verebileceğimi söylesem n'apar?... Neden bana işlerin bitmezse ben düşünüp kaygulanma dedi? Bunun altında bir bit yeniği var. Evet var... Adam o zaman çabucak yapıverir işimi... Öyle ya belki de kendisini birşeyler verip hoşnut etmemizi bekliyordur. İşleri çabucak bitirdim mi eve erkenden dönerim... Evde ne bulurum? Ya birisiyle sevişirken yakalarsam! N'apmalı bu durumda? O evimde karım onun kollarında. Odaya giriverince...

— Alçak kadın. Namussuz. Beni nasıl aldatırsın? Öldüreceğim seni!

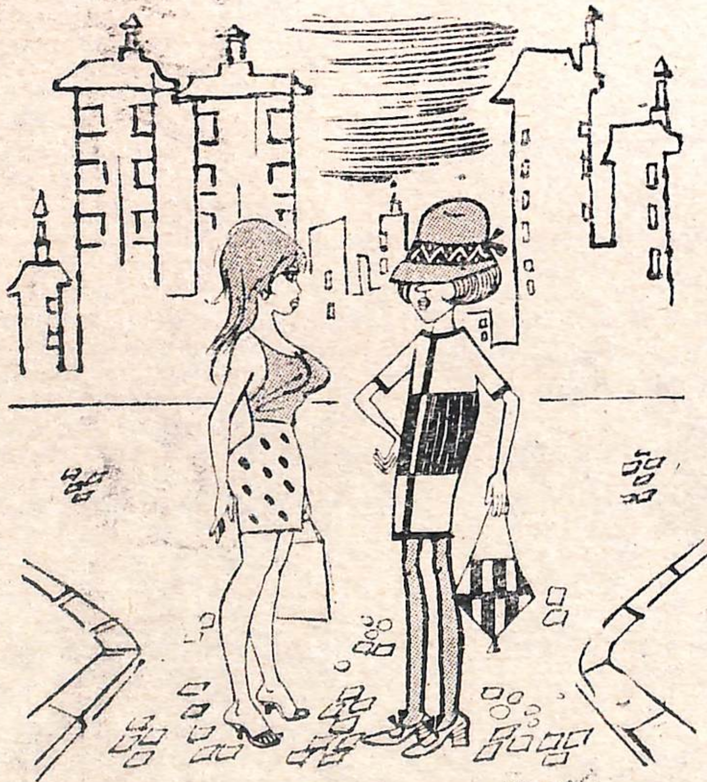
— Durun bayım N'apıyor sunuz. İmdaaat! Çıldırdı bu adam.

— Öldüreceğim seni.

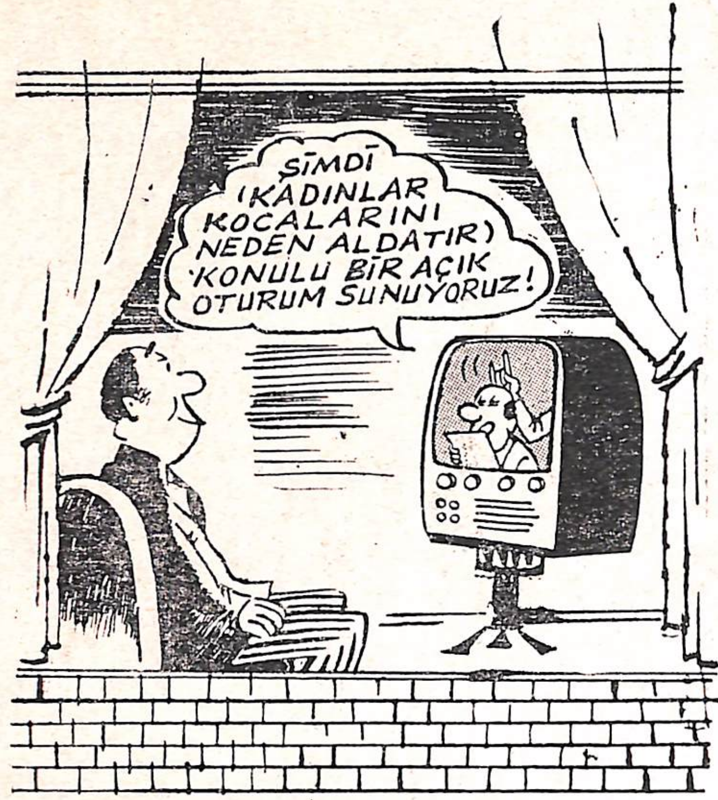
— Tutun şunu. Ulan karın değil o senin. O da yolcu. Kendine gel.

....

— Özür dilerim bayan. Hepinizden... hepinizden tekrar... tekrar ö...özür dilerim. Birden... şeyy anlatmasam iyi olacak.

— Herkes benim kara gözüme âşık olacakmış gibi, bana bu şapkayı kocam zorla giydiriyor!...

Adam iflas etmişti. Borçlarını ödeyemiyordu. Hacizler birbiri ardına sökün etti. Evi, arabası derken sıra sayfiyedeki villasına gelmişti. Villadaki eşyalar taşınıyordu. Buzdolabı, televizyon, koltuk takımları, yemek takımları, halılar derken sıra adamın çok sevdiği maun antika masaya gelmişti.

— Yalvarırım o masayı benden almayın!.

— Nasıl?

— O masayı benden almayınız!.

— Fakat bayım onca değerli eşya arasında bu masanın önemi nedir ki!..

— O masa antikadır ve...

— Evet ve?

— ...ve istediğiniz birşey olursa sorunuz söyler.

— Olanaksız bu!.

— Deneyebilir siniz. Yalnız sözlerim doğruysa onu bana bırakacak mısınız?

— .... Oldu. Şimdi söylesin bakalım benim kaç çocuğum var?

Masa ayaklarını dört kez yere vurdu. Hepsi şaşırmıştı.

— Korkunç birşey bu! Birşey daha sorabilir miyim?.

— Buyurun.

— Şeyyy... Acaba sevgili karım şu sırada ne yapıyor?

Masa birden sallandı. Sırt üstü yuvarlandı ve çekmecesi girip çıkmaya başladı.

* * *

Tanışalı henüz bir ay olmuştu ki ona «Sevişelim mi?» dedim. Önce kızardı. Sonra başını önüne eğdi. Bu nasıl hoşuma gitti bilemezsin... Benim bekar odası artık eski donuk havasını yitirmişti. Geceler yepyeni bir renge bürünmüştü. Sevişmek. İnsan o zaman sahip olduğu en büyük hazzın farkına varıyor.

Biz erkekler biraz kuşkucuyuzdur. Kadınlar örneğin olmasak da, bu konudaki kuşkumuzun yine de hatırı sayılır. Bir gece yatakta yanyana uzanmış sigaralarımızı içiyorduk. Sordum:

— Benden önce başka bir erkekle de seviştin mi?

Birden doğruldu. Bir zaman öyle kaldı. Sigarasından birkaç nefes çekti. Düşünmeye başladı. Nasıl üzüldüm bilemezsin. Beni böylesine seven, böylesine ince ve dürüst bir kıza sorulacak soru muydu bu?

— Özür dilerim. Öylesine, söz olsun diye sormuştum. Seni üzeceğimi düşünemedim.

— Yooo üzülmedim. Yalnız bir türlü bulamadım.

— Neyi bulamadın?..

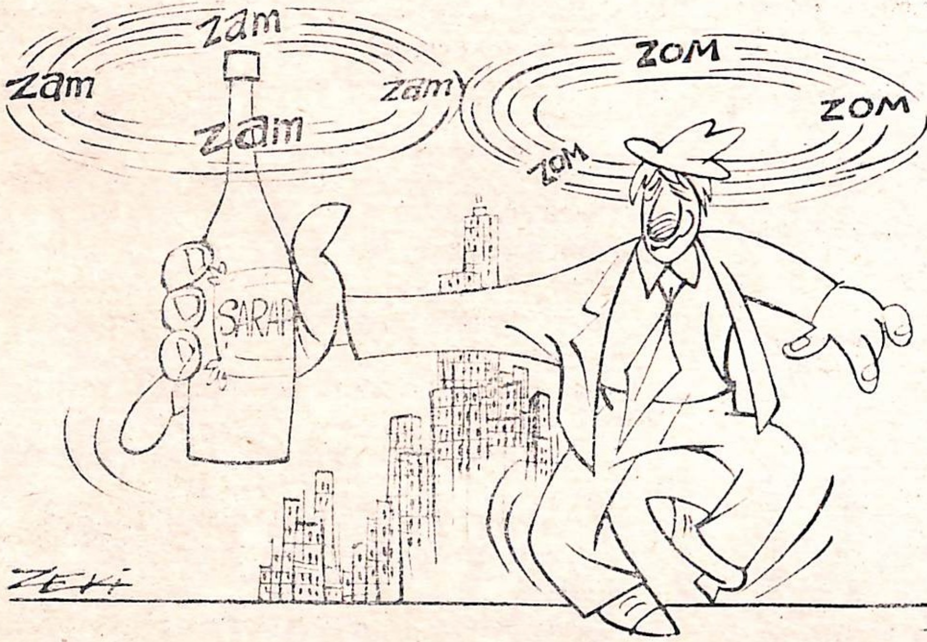
— Senden önce seviştiğim erkeklerin sayısını.

— Bir hastanın hastahanede yatabilmesi için 6-7 ay sıra beklemesi gerekiyor —

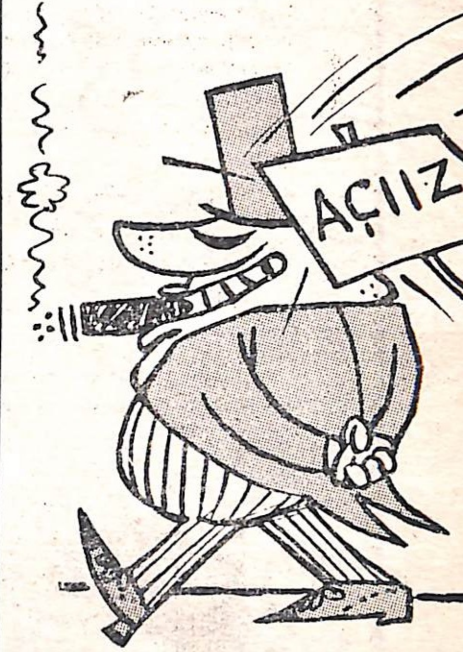
— Durun baylar.. Yatak boşalmış, merhumu hastahaneden çağırıyorlar!...

— Y

— Şaraba zam yapıldı —

— Memurl

— Vurdu

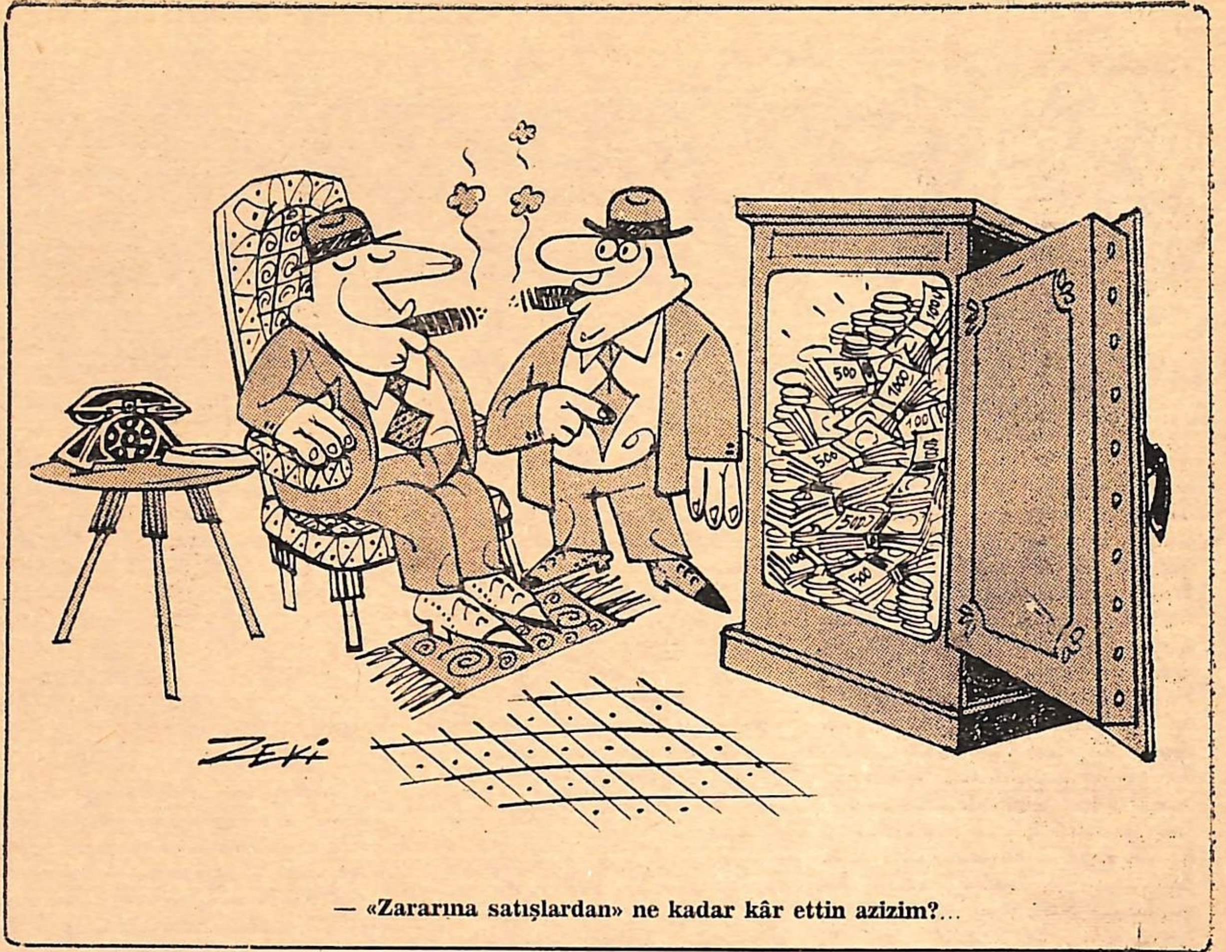
— Yazısız —

» dediler —

naz! —

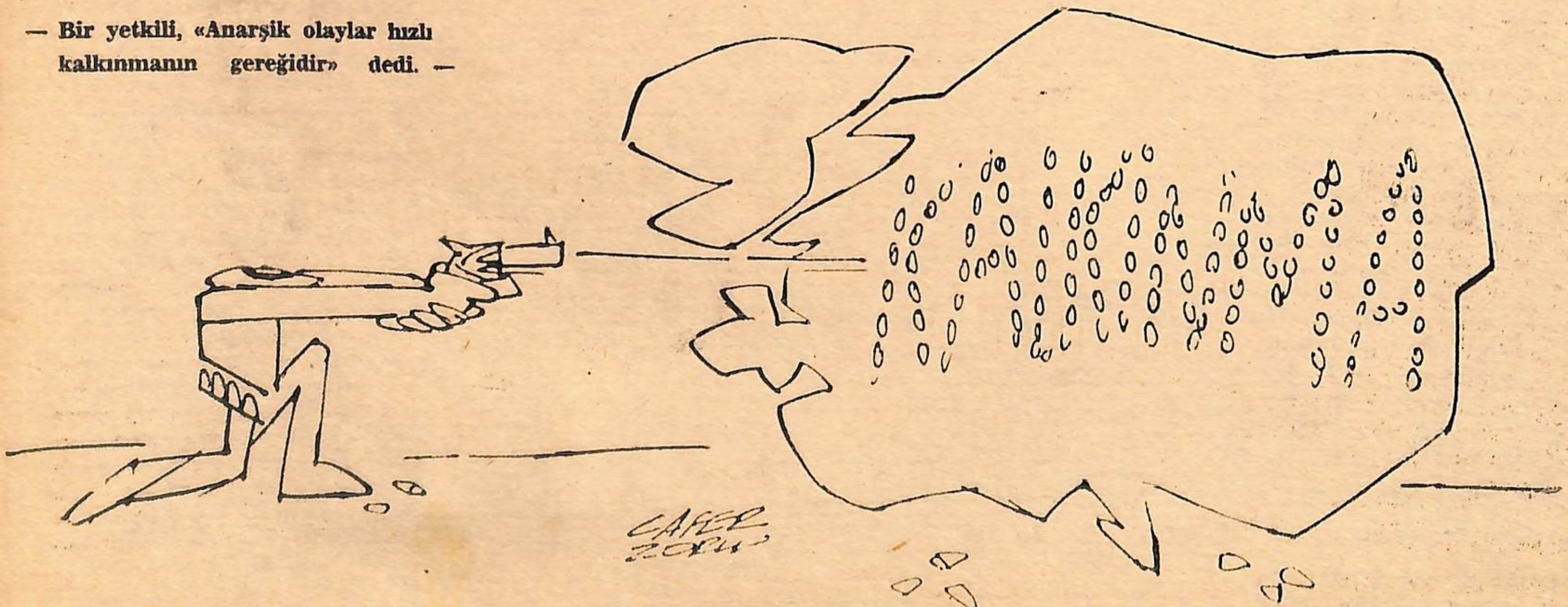

— «Zararına satışlardan» ne kadar kâr ettin azizim?...

Reformlar suya mı düşecek?...

— Bir yetkili, «Anarşik olaylar hızlı kalkınmanın gereğidir» dedi. —

NE DÜŞÜNÜYORLAR?

Mehpare HAKVER

(Kadınlar Birliği üyesi)

— Ne kadar doğru bir söz. Kadına verilen şu öneme bakınız. Yani evin direği kadındır. İnsiyatif kadının elindedir. Bu mevzuda Tanrı bile onun yanındadır. Yuvayı kadın kurar. Onu kadın yürütür. Nasıldı bakıyım bir söz vardı?.. Aaaa, şey.. Şöyle, «Kadın erkeğin eşi, evin güneşidir.» Bakınız söz nasıl etkili. Kadın olmayan bir evin soğukluğu, kadın olmayan bir evin donukluğu bundan daha mükemmel anlatılabilir mi? Kadının bunca değeri nedense pek anlaşılmamış ve kadın hor görülmüştür, Lâkin zaman gelecek ve kadın için de Liberte gerçekleşecektir. İşte o zaman erkekler de kendi sınırlarına çekilecek, kadını bir mal, sadece cinsî bir mahlûkat olarak değil, bir şahsiyyet olarak kabul edeceklerdir... Biz bu gayeye yavaş yavaş ama müdrik olarak yaklaşmaktayız. Eveeeet, doğru bir söz. Yuvada erkeğin sözü geçer ama, kadındır önemli olan. Ne demişler «Kadının yıkmadığı ev bin yıl dikili kalır» Herşey bize bağlıdır, herşey.

— Teşekkür ederim efendim.

— Asıl ben teşekkür ederim evlâdım.

Nizamettin İYİYİGÖR

(Ahlâkçı)

— Çok, isabetli bir söz efendim. Hakikate dahi öyle değil midir? Kadın evine bağlı ise erkek mesut, aole devamlıdır. Bakınız atalarımız ne güzel söylemişler: «Dişi kuş yapar yuvayı, içini dışını sıvayı sıvayı.» Kadın için evi ne kadar mühim ise, namusu da o kedar mühimdir. Çünki erkeğe itimat telkin eden, onu kendine medyun eden ve de erkeği heyata bağlayan kadının ev işlerindeki marifet ve mahareti kedar namusu dahi önemlidir. Kadın erkeğini muğber etmemeye azami dikkati sarfeylemelidir. Bakınız atalarımız ne güzel söylemişler:» Kadını erkek değil, ar ile namus bekler.» Aynı mealde bir söz dahi vardır ki, aynı hakikati tebaruz ettirir:» Avradı ar zapteder, er zaptetmez.» Fekat zemanımızda maalesef bu hakikatler unutulmaya başlanmıştır. Kadına lâyık olmadığı serbestiyi vermek aile heyatında maalesef derin yaralar açmaktadır. Bunların ibret verici sahnelerini gazetelerden müşahade etmekteyiz.

Efendim, meselenin menbaı kadının mukaddes yuvasını terkeyleyerek iş heyatına atılmasında aranmalıdır. Kadın böylece, maddeten kuvvet kazanmakta ve erkeğine saygısı azalmaktadır.

Kâmuran İNCEGÜZEL

(Üniversite Öğrencisi)

— Günümüz toplumlarının pek çoğunda kadınlar pek büyük sayılmasa da, eskiye karşın, bir çok

«AVRADIN DÜZDÜĞÜ EVİ TANRI BOZMAZ, AVRADIN BOZDUĞU EVİ TANRI YAPMAZ.»

olanaklara sahip olmuşlardır. Ülkemizde bu olanak yeni Yurttaşlar Yasasının kabulünden sonra gerçekleşmeye başlamıştır. Fakat gerçekleşmede Yurttaşlar Yasasının tam bir geçerliliğinin sözü edilemez. Uygulamada kadın yine Feodal koşullar altındadır, diyebiliriz. Eğer çağdaş açıdan bakacak olursak, evi yalnızca kadının sorumluluğuna bırakmak, ailenin sürekliliğini bu açıdan değerlendirmek, erkeklerin, çağımız düzeyine gelemediklerinin ilginç bir belirtisinden başka birşey olmaz.

Yuvayı, kadın ve erkek birlikte kurarlar. Özellikle günümüzün ekonomik koşulları kadının da erkek gibi çalışmasını zorunlu kılmaktadır. Birlikte çalışırlar ve evin sorumluluğunu da birlikte yüklenirler. Eğer bu çizgide anlaşamıyorlarsa, birlikte kurdukları yuvayı birlikte yıkarlar.

— Birşey sorabilir miyim?. Birlikte kurar, birlikte bozarlar demiştiniz. Oysa salt kadının neden olmasıyla bozulan yuvalar da vardır. Sözgelimi, kadının kocasına ihaneti nedeniyle..

— Çok güzel. Erkek kadına ihanet edince kadın buna dayanacak. Çünkü bu erkek için kıvanç verici bir olgudur. Ama Kadın erkeğe ihanet edince, ya silaha sarılacak kazak bayımız ya da boşayacak. şu erkekler de işin kolayını nasıl bulurlar. Bir de özdeyişleri var buna ilişkin:» Kadının yüzünün karası, erkeğin elinin kınası.» Madem eşitlik var, erkek karısını aldatırsa, kadın da kocasını aldatabilir. Eğer erkek istemiyorsa, karısına bağlı kalsın. Eğer bunu yapamıyorsa, karısı kendisini aldatınca, bunu doğal karşılasın. Kadınla erkeğin haklar yönünden hiçbir ayrılığı yok. İkisi de aynı hakka sahiptir.

— Onaylarım sizi. Bu durumda, Kadınları da erkekler gibi görmek gerekir. Değil mi?.

— Tümüyle öyle.

— Öyle ise, artık otobüste kadınlara yer vermek gereksiz. Bir arkadaş toplantısındayız diyelim, gidip bir kızı dansa kaldırmak da gereksiz. Eşitlik olduğuna göre, kız gelip sizi dansa çağıracaktır. Evde kalma sorununuz da çözümlendi. Bir erkeği beğendiniz mi, onun ilgisini çekmek için değişik numaralar çekmenize hiç gerek yok, gidip tanışabilirsiniz. Hatta akşam yemeğinde babanıza «Eee babacığım, benim yaşım geldi. Bana falanca erkeği isteyin. Onu beğeniyorum ve evlenmek istiyorum» diyebilirsiniz. Ardından da erkeğin evine görücü gönderebilir siniz. Değil mi?

— Ama bırakın da bu denli haksızlık olsun yani! Yolda iğrenç iğrenç söz atılan bizleriz. Çimdik yiyen bizleriz. Siz hiç çimdik yediniz mi? İnsan canı çıkıyor sanır. Sıkıştırılmak istenen gene bizleriz. Küfredeceğiniz zaman, bizlerin orasını burasını işe karıştırmadan gönlünüz doymaz. Tüm bunlara karşın bırakın da o denlisi olsun...

— Fakat olmadı. Eşitlik olunca siz de söz atabileceksiniz. Siz de erkeklerin orasını burasını işe karıştırarak küfür edebileceksiniz. Siz de erkekleri çimdikliyebileceksiniz.

— Kadınlar yapamaz bunu.

— Öyle ise, erkekler bu çirkin huylarından vazgeçtiklerinde, artık eşitlik tam sağlanmış olur ve sizler de erkeklere görücü gönderebilir, onları da...

— A vallahi olmaz. Çarpıtıyorsunuz. Çarpıtıyorsunuz açıklamamı.

Zaten siz erkekler hep böylesinizdir.

— Nasıl olmamızı isterdiniz?

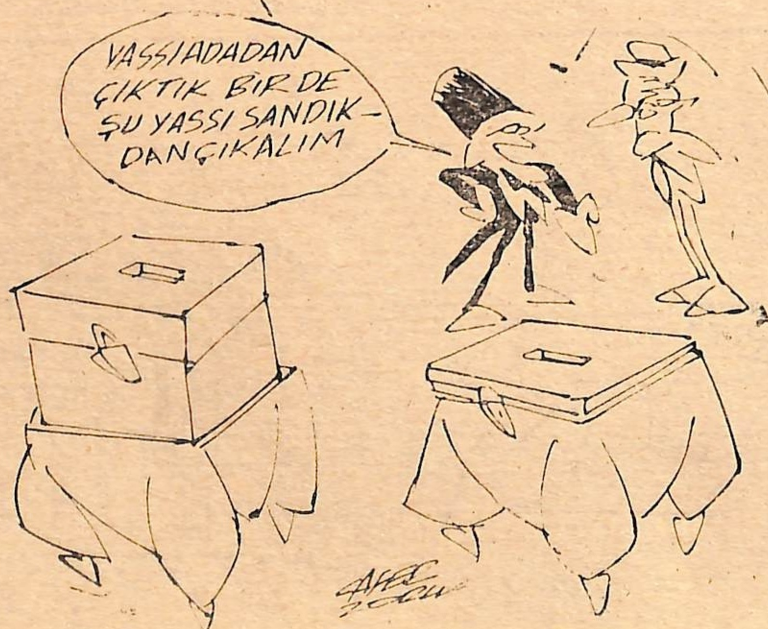
— ... Bilmiyorum.

Talât BABACAN (Kahveci)

— Yok be kardaşım. «Avradın kazdığı kuyudan su çıkmaz» diyenler bu lafı boşuna etmemişler dinine yanayım. Avrada iş verilir mi be! Bırakacan, evinde oturacak avratlığını bilecek. Başka birşey beklemicen avrattan annıyon mu? Hele vefa heç beklemicen. «Avrattan vefa zehirden şifa». Sona kardaşım avrada heç güvenmicen. Hele bu günkü günde heç. Sölemesi ayıptır ama bak sana anlatacam.

Geçen gün doldurdum tereziyi karşıki hana gidiyom. Lan kardaşım, yoldan bir karı geliyor, abovvv be! Annıyon mu, karı değil safi ilik dinine yandımın. Bir yürüyo karı, Allah Allah, adama avrat boşatacak. Ben çayı mayı unutmuşum artık. Bir koku veriyor karı, yetmişlik dedem bir fırt çekse aşka gelir dinine yandımın. Böle önümden geçti. Ben dut olmuşum, annıyon mu? Dayanamadım kardaşım, koyverdim lafı: «Kitap gibisin yavruu!» Karı lafı duyunca bir döndü, benim de nevrim döndü, «Ulan hergele» dedi bana. Bana dedi. «Ulan hergele o kitabın ikinci cildi de var; Ameliyatla yeniden erkek olursam, anandan başlarım.» Dinime kitabıma böle dedi. Millet bana gülüyor kardaşım, benim tersim gelmiş, karıya bakıyom. Şindi karı milletine nasıl güvenirsin... Benim kızı alacak erkek yaşadı dinine yandımın. Ameliyatla filan kız olmadı. Anasından kız doğdu, annıyon mu? Ama oğlanı düşününce ters geliyom. Ya aşna fişnesi ameliyatla kız olduysa.

Annıyon mu? Başgöz ettik diyelim, o mu ev düzecek, dinine yandımın. Öle karıya nasıl güvenecen. Evini düzecen. Karıyı içine koyacan. O bakımını yapsın. İyi bakmadı mı? Basacan dayağı. Herşey İyi mi, içinden «helal lan» dicen ama dışına renk vermicen. Hele sır hiç vermicen. Babam derdi ki «karıyla sırdaş edene tellal gerekmez.» Zaten çırak adamı bir kere güldürürmüş. En karı yüzünden de iki kere gülen var mı dinine yandımın. Şimdi böle olunca evi düzen de bozan da erkektir kardaşım. Başkasını benim kafam almaz. Annıyon mu?.

— Eski D.P.'liler de seçime katılıyor. —

ATO

Yazılı

DALGACI

Geçiyor.
Karşısına aynanın!..
Çıkarıyor dilini.
Bir kişi ki,
Tanımıyor kendini.
Bilmiyor...
Kendisiyle,
Dalga geçtiğini.
Oysa,
Aynadaki adam:
Ta kendisidir.
Değilse,
Ne fark eder?..
Kendi gibi
Birisidir!..

BİLİR Mİ?

Bir sıcak çorba,
Bir yeni urba..
Verir mi zorba?.

* * *

Alır sırtındakin,
Kalırsın üryan.
Halden hiç
Bilir mi zorba?..

BEKLERİM!

Ne dulda,
Ne kız'da gözüm.
Ne parada..
Ne pul'da gözüm.
Sosyal Adalet
Beklerim
Yolda gözüm!.

ZOR

Kazanmak zor
Parayı,
Harcamak
Daha zor!
Ne alırsınız?.
Şu on lirayla!...
Ben peynir aldım,
Bin tanık
Gerekti..
Buna peynir demeğe!...
Kediler bile
Yanaşmadı
Verdim de...
Yemeğe!.
Peynir diye, aldığım
Şeye!...
Başladılar gülmeye!

ATIN PALAVRAYI

Süleyman atar
Atar ha atar!
Erbakan atar
Atar ha atar!
Feyzioğlu atar
Atar ha atar!
Alpaslan atar
Atar ha atar!
Seçim meydanı
Bu
Atın bakalım.
Sonra bekleyin...
Size vatandaş,
Sanmayın (oy) atar!
Nah atar!.

KOLTUKLARI HAZIR

Demirel, Erbakan,
Feyzioğlu... Hatta ve
Hatta Alpaslan Türkeş
Dahi iktidara tek
Başına geleceklerinden
Dem vuruyorlar.
Zaten koltukları hazır..
Kabarıp duruyor..
Neden?
Gelsin, bir tabelacı da
Altına (iktidar) yazsın
diye!

Yazılı

NEDEN?

Arı'nın balı size
İğnesi neden bize
Koltuğun sefası size,
Cefası neden bize?

PAY KUPONU!

Çocuk bizim
Huyu sizin!
Aklı bizim
Boyu sizin!.

KAMIŞÇILAR!

Kimi atar
Kamışını
Gizli saklı
Belki haklı!

∴

Kimi atar
Kamışını..
Açık açık
Dokunaklı!

Kimi kamışını
Atmaz, saklar.
Güzel yazar
Okunaklı!

∴

Kimi, der
«Yok kamışım.»
Veresiye yaşar,
Alacaklı!

İDEAL bir yerdi, sempatik, huzur dolu, yemyeşil ağaçların çevrelediği göl... Orasını tesadüfen bulmuştum. Büyülenmiş gibi, arabamı hemen durdurdum. Ana yoldan ayrılalı, ormana dalalı yarım saat kadar olmuştu. Heyecanla, yanımdaki paketi açmağa başladım.

İznimi yeni almıştım. Doğa ile baş başa, yalnız, daha iyi dinleneceğime kanı getirdiğimden, bir göl kenarında balık tutmanın sağlığımı daha da güçlendireceğine inanıyordum.

Balık avlamağa bayılırım. Ama ne yazıkki onbeş senedir idare ettiğim fabrika, sorumluluklarım, yeteri kadar boş vakit bırakmadığından bu büyük isteğimi yerine getirmiyordum.

Güzel bahar sabahı, şebnemler halinde açık yeşil yapraklar üzerinde titreşirken bir çocuk gibi sevinçliydim. Paketimde bir balık avına gerekli her şey vardı: boy boy oltalar, çeşit çeşit yemler, ipler, ufak kova vesaire...

Bununla beraber başarılı bir avcı sayılmazdım. Bu nedenle eve iki üç çurçurla döndüğümde karımın ve arkadaşlarımın alaylı sözlerile karşılanırdım. Ama ne çıkardı bundan? Önemli olan, su kenarında, avare temiz havayı koklıyarak kaygılardan uzak kalmak değil miydi:

Oltama yem takarak suya henüz fırlatmıştım ki, bulunduğum yerden biraz uzakta genç bir çift gördüm. Kız ufak tefek, erkek iriceydi. Oynaşma ve gülüşmeleri hoşuma gitti. Onlara aldırmadım, kendi işime daldım.

Ara sıra başımı kaldırarak onlardan tarafa bakıyor, yeşil yapraklar, ilkbahar ve aşk... birbirlerile ilgili şeyler diyordum.

Bir süre sonra görünmez oldular. Kuşkusuz, otlar arasına dalarak, sevgililerini daha mahrem bir şekilde birbirlerine kanıtlamağa başlamışlardı.

Aynı an, korkunç bir çığlık duyarak oltamı otlar üzerine fırlattım. Donmuş kalmıştım. Sonra, delikanlıyla sevişen kız, saçı başı darmadağınık, otlar arasından fırlıyarak koşmağa başladı. Nereden çıktığını bilemediğim bir erkek onu kovalıyordu. Kız bir aralık:

— Hayır, hayır, yapma, diye bağırdı.

Onu izliyen erkek, seviştiği erkek değildi. Şaşırmıştım. Sonra ikisi de ormanın derinliklerinde kayboldu.

Ne olmuştu? Kadının korkarak kaçtığı erkek kimdi? Diğeri neredeydi? Artık canım balık tutmak istemediğinden, av eşyalarımı olduğu yerde bırakarak, bir Kızılderili sessizliği içinde çalılıklar arasında ilerliyerek neler olup bittiğini anlamağa karar verdim. Merakım çabuk giderildi: Bu kezde ben dehşetle bağırdım. Kızla sevişirken gördüğüm delikanlı cansız yatıyordu. Başından kan akıyordu. Ucuna bir susturucu takılan silahla vurulmuştu kuşkusuz.

Paniğe kapılarak bu uğursuz yerden derhal kaçmak istedim. Ama öldürülen adamın kimliğini öğrenmem lâzımdı.

Otuz yaşlarında kadar, iyi giyimliydi. Ceplerinde kimliğini belirten bir şeyler olmalıydı. Elimi ceketinin iç cebine sokmak üzreydimki, arkamdan boğuk bir ses:

— Dur, diye bağırdı.

Dehşet içinde, döndüm. Sarı benizli, ellibeş yaşlarında kadar gösteren, orta boylu bir adam elindeki silahı bana yöneltmişti. Alayla.

— Evet öldü, dedi. Ne yazıkki seni de öldürmek zorundayım. İşlerime karışmağa hakkın yoktu.

Şaşkın, korkudan boğazım kurumuş, cevap veremiyordum.

— Gevezelik edebilecek bir tanıktan hoşlanmam, diye ekledi.

Bana doğru bir adım daha yaklaşınca öleceğimi sandım. Kolunun yukarı doğru kalktığını gördüm ve kendimi kaybettim.

∴

Kendime geldiğimde, gece olmuştu. Nerede olduğumu bilmiyordum. Ellerim ve ağzım bağlanmıştı. Pis kokulu bir mahzende olmalıydım. Meçhul adam başıma vurmuştu. Zira başım hala ağrıyordu.

Neticede, yaşıyordum ama ne çeşit bir sonum olacağını düşünerek korkuyordum. Sonra karım Josette'in endişe içinde polise baş vurmuş olacağı, beni aratmağa başladığı aklıma gelerek biraz sakinleştim. Ne diye böyle ıssız, bilmediğim yere gelmiş, üstelikte bana ait olmıyan şeylere burnumu sokmuştum? Neyse, olan olmuştu bir kere. Arabamı ve av torbamı bulacaklardı. Ama, hay şeytan, ya beni göle düştü ve boğuldu sanırlarsa? Araştırmaları o yönde yürütecek olurlarsa geç kalabilirlerdi.

Kolumdaki fosforlu asate baktım, 7 idi. Uzun süredenberi baygın kalmışım demek. Doğal olarak kaatil tarafından buraya getirilmiştim. Öldürdüğü gencin cesedini de saklamıştı kuşkusuz. Ama arabamı ve av aletlerimi de yok edebileceğini düşünerek ürperdim. O zaman, bana hiç kimse yardım edemezdi.

Saat 8'de ayak sesleri işittim. Bir kapı gıcırtısı, bir ışık seli. Gözlerimi kapattım.

— Ayıldın mı?

Soluk yüzlü adamın sesini tanıyarak gözlerimi açtım. Ağzımdaki bağ yüzünden cevap veremiyordum.

— Sana yemek getirdim. Ağzındaki bağı açacağım, ellerini çözeceğim. Ama bağırırsan kurşunu yersin.

Ağzımdaki bağı çözünce rahat bir nefes aldım. Ellerim de uğuşmuştu. Getirdiği sandviçleri alarak:

— Her şeye rağmen teşekkür ederim, dedim. Beni burada uzun süre tutacak mısınız?

— Bilmiyorum. Beni endişelendiriyorsun.

Sandviçimi yerken:

— Bir neden yüzünden onu vurmuş olmalısınız, dedim. Neden, kadın değilmiydi?

— Evet, diye cevap verdi. Ama bunu ihtirasla ilgili bir cinayet sanma. Anlamağada çalışma.

— Ama siz de beni arıyanların bulunduğunu düşünsenize. Her geçen saatle sizin durumunuz da kötüleşiyor.

— Kuşkusuz. Düşündüm bunu ve seni öldüreceğim. Diğeri bir seriydi, yediği kurşunu hakketmişti. Onu daha önce uyarmıştım dinlemedi. Ama sen... Senin ne çeşit bir insan olduğunu bilmiyorum. Ne diye yolumun üzerine çıktın?

— Rastlantı. Oraya ilk defa gelmiştim. Kadının çığlıkları merakımı uyandırdı. Kimdir? Şimdi nerede?

Adam ayağa kalkarak sert bir sesle:

— Yeter, diye bağırdı. Yemeğini yedin. Yeniden ağzını ve ellerini bağlıyacağım. Kesin kararımı yarın vereceğim. Ne düşündüğünü billyorum, ama ben dürüst bir adamım. Özel nedenler yüzünden. Başka türlü hareket edemezdim. Sana gelince...

Sonra susarak odadan çıktı, kapı kapandı. Bulunduğum yerde demir kafesli ufak bir pencere vardı. Ayaklarım bağlı olmadığından oraya kolaylıkla gelerek dışarı baktım. Karanlıkta bir şey göremedim.

Geceyi kâbuslar içinde geçirdim. Sabaha karşı, ağzımdaki bezin kaydığını sevinçle farkettim. Ortalık iyice aydınlanınca yeniden pencereden baktım. Genç bir kızla oniki yaşlarında gösteren bir erkek çocuk geziniyorlardı. Bu kız... yoksa... Derhal seslendim:

— Madmazel...

Kız başını çevirdi, oydu. Bir şey tan görmüş gibi sapsarı oldu. Bir an durdu, sonra yanındaki çocuğa bir şeyler fısıldadı. Çocuk koşarak penceremin önüne geldi ve bana bir bıçak uzattıktan sonra:

— Mösyö, alınız ve gerektiği gibi kullanınız, dedi.

— Sen kimsin?

— Önemsiz biri.

— O kız kim?

— Ablam. Daha sonra size her şeyi anlatacağım. Sizi buraya hapseden, öldürmek istiyor. Kaçınız.

— Teşekkür ederim.

Bıçağı aldım, çocuk ve genç kız kayboldu. Az sonra kapım tekrar açıldı. Meçhul adam içeri girdi. Bezin aşağı kaydığını görünce:

— Bak hele, bağırmamışsın, dedi.

— Bağırmağı düşündüm. Ama bunun yararlı olup olmıyacağı hakkında bir fikrim yoktu. Belkide insanlardan uzak bir yerdeyiz.

— Sana yemek getirdim.

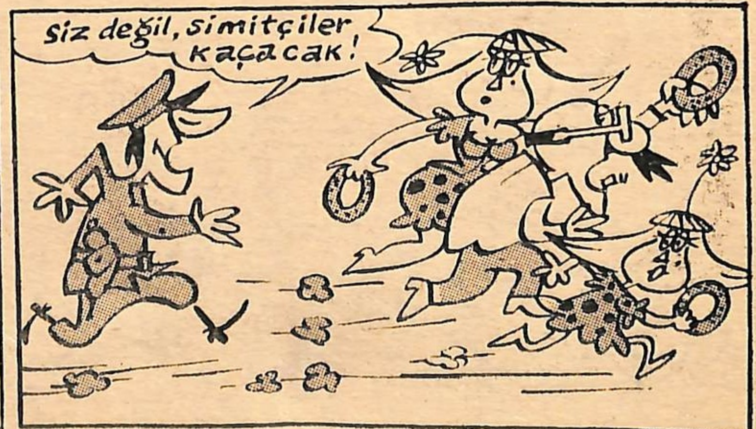
Bir akşam önceki gibi ellerimi çözerek karşımdaki iskemleye oturdu ve sandviçimi yiyişimi seyretti. Sıkıntılı bir hali vardı.

— Kim olduğunu biliyorum, çalışkan ve mert adamsın, diye konuştu. Ama ne yazıkki yine seni öldüreceğim. Hayatını bağışlamak gibi kendi kendime karşı cömert bir davranışta bulunamam. Çünkü başka çarem yok.

— Var. Gidip kendiliğinizden tes-

— Bazı illerde bekârlara ev verilmiyor. —

— Siz olsanız, böyle bir evi bekâra kiraya verir misiniz?...

— Dedeciğim ne yapıyorsunuz?.
— Aslında çamaşır yıkıyorum!...

lim olunuz. Er veya geç sizi bulacaklardır. Bahçede bir genç kızla erkek çocuğun dolaştığını gördüm. Çocuklarınız mı?

Adam hayretle ayağa kalktı. Titriyordu.

— Hayır, hayır, benim kimsem yok. Onlarla konuştun mu?

— Konuşmadım. Çocuklarınızsa, onların geleceğini düşünün. O, ormandaki genç kız...

— Onu tanıdınız demek. Evet, onu izliyordum, size yalan söyledim. Onlar benim çocuklarım. Kızım, annesi öldükten sonra çok değişti, onu evde tutamaz oldum. Hiç hoşlanmadığım birile seviştiğini öğrenince...

Artık her şey açığa çıkmıştı. Bu adam, kızının sevgilisini öldürmüştü. Aslında, kızının hiç kimseyi sevmesini, evlenmesini istemiyordu. Egoist bir yaşlıydı.

— Kızınız kaç yaşında?

— 22.

— İstediği gibi harekette özgürdür. Sevdiği ile giderse, onu kaybedecektiniz ve bundan korktunuz değil mi?

— O benim kızımdır, bana aittir. Artık sizi derhal öldürebilirim.

Elindeki silahı bana yöneltti, o an, pencerede küçük bir baş göründü. Avludaki çocuk, göz yaşları içinde:

— Baba, baba, yapma, diye bağırdı.

Yaşlı adam yere çöktü. Elindeki silahı aldım. Bitkin ve yalnızdı.

— Haydi kalkın, beni izleyin.

— Haklısın, cezamı çekmeliyim.

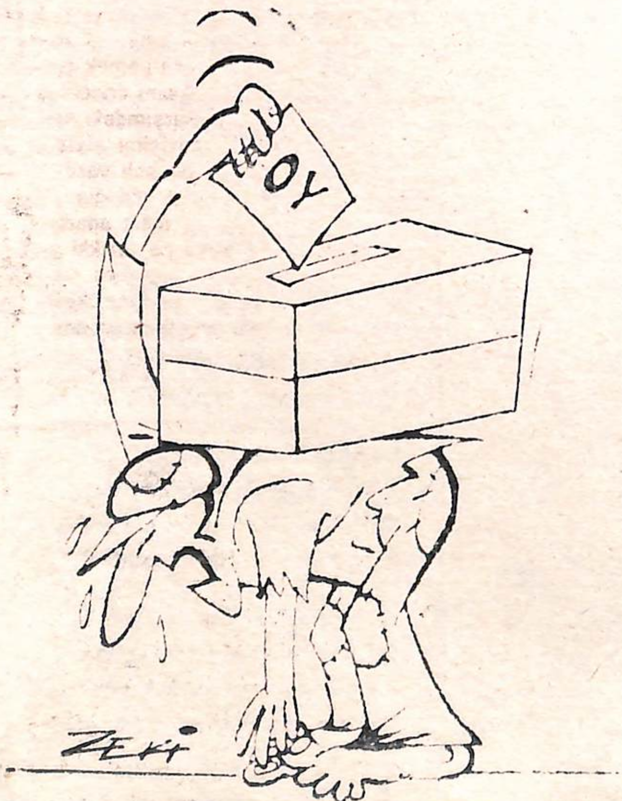
***

Eşim Josette:

— Ne korkulu anlar yaşadın değil mi sevgilim, dedi. Kim bilir ne kadar üzülmüşsündür...

Cevap vermeden, düşünüyordum. O yalnızlıktan korkan adamla çocuklarını düşünüyordum. Beni kaçırmak istiyen küçük oğlanı, sevgilisini kaybeden kederli bakışlı ablasını düşünüyordum. Hayır, bu macerayı yaşamış olduğuma hiçte esef etmiyordum.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

Yazısız

Dolap

Kocası çıktığı ticari geziden erken dönmüştü. Elbise dolabını açtığında önce bir kürk manto ilişmişti gözüne:

— Karıcığım bu da ne?

— Taksitle aldım. Peşinsiz, sadece ayda beşyüz lira vereceğiz. Kelepir diye kaçırmadım. Dolabı kapa da bu işi nasıl becerdiğimi anlatayım.

— İyi ama, kürkün içinde çırılçıplak bir erkek var!

— Ha, o mu? Dilenci. Üşümüş zavallı. Kapıda titriyordu. Aldım içeriye. Sadakamız olsun diye ısınsın biraz dedim.

— Dilenciler ne zamandan beri sokaklarda Âdem Baba kılığı ile dolaşmaya başladılar hanım?

— Ay şuna da bak! Bitli elbiseleri ile birlikte kürkümün içine sokamazdım ya. Elbiselerini çıkarttırıp sokağa bıraktırdım. Güzelce de bir banyo yaptıktan sonra soktum dolaba... Kapat ayol, zavallıya soğuk aldırıp zatürreeye yakalatacaksın!...

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddeşi, No. 8 - 10. Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLÂN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI, Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

SİZİN İÇİN...

«Kalkınma»!...

Alp TARI

DÜMENCİ

Babası oğluna sordu:

— Sınıfın kaçıncısın?

— Yirmibeşincisiyim

— Geçen hafta yirmincisiyim demiştin?

— Yeniden beş arkadaş geldi de...

Güler DEVİREN
Top. Mahsulleri Ofisi Md./VAN

NE OLMUŞ

Oh oh oh!!
Ah ah ah!!
Sormayın dostlar bana
Böyle ne oldu
Zira evlendim de nihayet
Tencere yuvarlandı
Kapağını buldu...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş / İZMİR

SAAT KAÇ?

Boks hakemi sayıyordu.

— «Bir, iki, üç, dört

Antrenör eğilerek boksörün kulağına fısıldadı:

— Peki, diye boksör soludu şimdi saat kaç?

Vehibe ÇELEBİ / AFYON

GÜNEŞ

Birgün güneş doğacak...
Başımıza inen yumruklar,
Güneşin doğuşuyla kaybolacak.

FASULYE DESTANI

Metnini etmekle tükenmez bitmez
Fasulye miğdeye yazı getirir
Yiyenler bir daha V.c. den çıkmaz
Millete ucuzluk gazı getirir

Kırk milyon kişi fasulya yiyor
Beş vakit namaz da dua ediyor
Miğde de Erzurum barı çalıyor
Cümle bedenlere sazı getirir

Kabızı çevirir hemen ishale
Elini çabuk tut al file file
İskelet gibiyken geldik ne hale
Yinede evlere azı getirir

Nadide GÜRAY
Maraş Cad. No. 41 — VAN

YA PARA ÇALSAYDI

Oğlum Özer'e; hiç bir şey çalmamasını, çalınan herşeyin bir suç olduğunu sıkı sıkı tembih eder, şayet böyle bir şey yaparsan bana söyle diye öğütlemiştim.

İşten eve döndüğümde oğlum Özer'i kapı önünde ağlarken gördüm ve sordum.

— Niye ağlıyorsun?

«Suç yaptım».

— Ne yaptın?

— «Çaldım».

— Neyi çaldın?

«Islık çaldım» demezmi.

Ali Rıza BAYINDIR
Akdere Cad. 2. Durak Selâmet Ap. No. 43/6 Akdere/ANKARA

HAYROLA

Yaşlı hakim suçluya;

— Seni bu seferlik affediyorum, bir daha burada görmeyeceğim. Suçlu şaşırdı;

— Hayrola hakim bey, yoksa emekli mi oluyorsunuz?

Güler DEVİREN
Top. Mahsulleri Ofisi Md./VAN

SIRA KİMDE?

Doktor hastanedeki görevini bitirmiş muayenehanesine gelmişti. Bekleyen hastalar çok kalabalıktı. Doktor:

— Ençok kim beklediyse o gelsin dedi.

Orada bulunan bir adam:

— Doktor bey dedi, ben 2 aydır bekliyorum. Hala diktirdiğiniz elbisenin parasını vermediniz.

Vehibe ÇELEBİ / AFYON

ARABA

Satıcı arabayı methediyordu:

— 230 km. hızla giderken çok sıkı bir frenle 10 metrede durur.

Müşterinin ağzı açık kalmıştı:

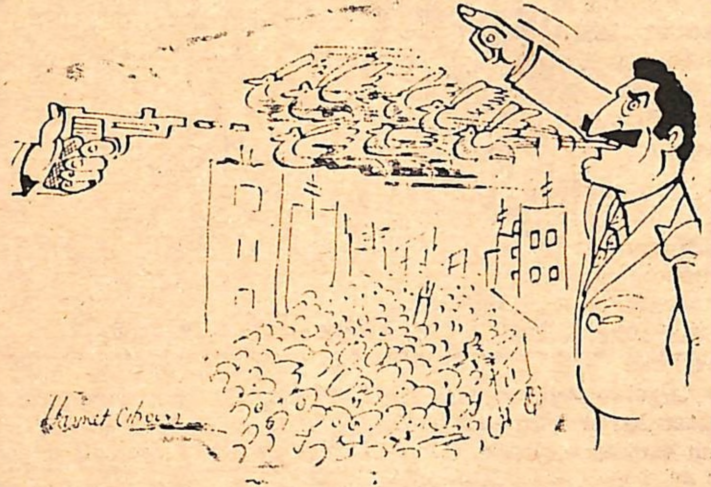
— Vay canına, harika. Peki başka üstünlükleri nelerdir?

— 230 km. den, 10 metre içinde durduktan sonra ufak bir bıçak ortaya çıkar.

— O ne için o?.

— Şoförü ön camdan kazımak için.

Erol GÜLTEKİN — Vefa Lisesi'nden

Yazısız — **Haşmet CİHAN**

ASIL ŞAMPİYON

1936 Olimpiyatları Avrupa'da düzenlenmişti. Türk takımı da bu müsabakalara 6 güreşçi bir de atletle katılırlar. Müsabakalar sonunda altı güreşçi de şampiyon olur. Atlet ise ilk turda sonuncu olurak elenir. Yurda trenle dönen sporcuları büyük bir kalabalık karşılar. Herkes güreşçileri tebrik eder. Atlet.e, «Hoş geldin» diyen bile olmaz. Bu arada güreşçilerden biri bağırarak:

— «Ula gardaşlar siz neden beni kaldırdınız. Asıl şampiyon işte orada; yirmi, yirmi beş gavuru önüne gattı kuvaladı» der..

Sivas Caddesi Damla AP. 56/6 — KAYSERİ
Attilâ UÇAR

Kırk yılda bir namaz
Onu da şeytan komaz

Suat AYDIN

GARDAŞ

Ölen kurtuluyor biz kaldık derde
Pahalılık selinde boğulduk gardaş
Doktora söyledik bir derman derde
Vergi merhemiyle oğulduk gardaş

Ucuzluğun adı tarihte kaldı
Türlü bahaneyle vergiler kondu
Bizleri sağımlık koyun mu sandı
Hain elleriyle sağıldık gardaş

Nice parazitler doldu vatana
Rahatta kalmadı yerde yatana
Vatandaşız diye çıktık katına
Kapıdan girmeden koğulduk gardaş

SİSTEM — 3 FAN Van Bölge Temsilciliği
Ümit KAYAÇELEBİ P.K. 9 — VAN

MİLLETLER GÜLÜYOR...

KOLAY

Durumları pek iyi olmadığı halde her akşam yemeği ayrı bir lokantada yiyen komşusuna sordu:

— Kuzum ne yapıyorsun da, kocanın seni lokantaya götürmesini sağlıyorsun?

— Hiç, dedi diğeri. Sadece pişirdiğim yemekleri tattırıyorum!...

YATAKTAKİ

Yorgun argın evine dönen doktor, karısına:

— Eğer beni arayan, telefon eden olursa evde olmadığımı söylersin, dedi.

Az sonra telefon çaldı, doktorun karısı ahizeyi aldı. Hattın karşı ucundan:

— Doktor, doktor, diye bağıran bir kadın hastaya:

— Kocam evde değil, efendim, dedi. Ben de yatmış bulunuyorum.

Fakat çok hasta olduğunu, ille doktoru görmesi gerektiğini söyleyen telefondaki kadın ısrarını arttırınca dayanamadı:

— Bir dakika, dedi, bu geceyi rahat geçirebilmeniz için ne yapmanız gerektiğini öğrenip geleyim.

Kocasını uyandırdı, kadının durumunu anlattı, bazı ilaç isimleri alıp sabırsızlıkla bekleyen hastaya bildirdi.

— Çok teşekkür ederim, dedi hasta. Bu ilâçları yaptırırım. Yalnız, şimdi birlikte yattığınız mösyö doktorluktan anlıyor mu acaba?.

Yazısız

GÜZELLİK

Uzun zamandır birbirlerini görmemişlerdi. Karşılaşınca biri sordu:

— Nasılsın? Karın hala güzel mi?.

— İyiyim, diye cevap verdi diğeri. Karıma gelince güzel olmasına güzel ama, yarım gününü ayna karşısında geçiriyor şimdi.

Yazısız

DAVETLİLER

Salon çok kalabalıktı. Bir köşede pinekliyen ev sahibi, yanındaki adamın kulağına:

— Sizinle henüz tanışmak şerefine nail olamadım ama, burada kapanıp kalmaktan sıkılmıyor musunuz? diye fısıldadı.

— Hemde nasıl... Ya siz?

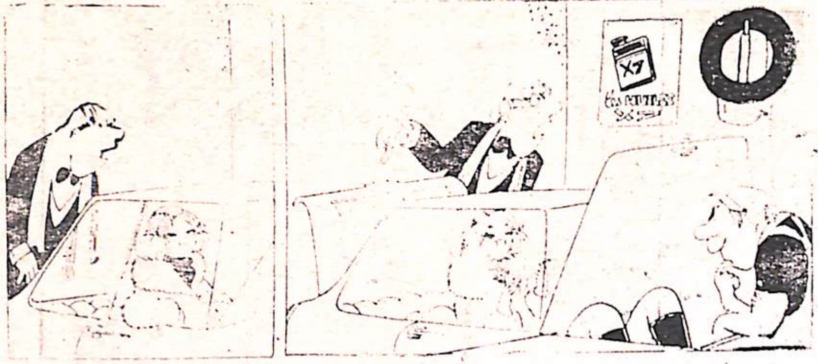
— Uyku gözlerimden akıyor.

— Peki, gidip yatmak için ne bekliyorsunuz?

— Davetlilerin palto ve mantolarının yatağımın üstünden alınmasını.

YAZAR

İhtiyaç içinde olan bir yazar, son romanını bitirmek üzereydi. Bir an, kahramanını tarif ederek: «Heyecan, onu bir çamaşır gibi bembeyaz kılmıştı...» diye yazarken, gözleri gömleğinin kollarına ilişti. Hiç te beyaz değildi gömleği, iyice kirlenmiş, kararmıştı. Yazmakta olduğu cümleyi değiştirdi: «Heyecan, onu bir çamaşırdan daha beyaz kılmıştı...»

— Hey usta! Arabanın motoru arkada!...

TEKSASLI

Atış pavyonlarından birine giren Teksaslı, silâhı aldı, tetiğe bastı, hedefi tam ortasından vurdu. Diğer atıcıların hayran bakışları arasında pavyon sahibinin hediye ettiği canlı kaplumbağayı alarak, kayboldu. Bir kaç dakika sonra yeniden attı yeniden kazandı, bu kez pavyon sahibinden ölü bir kaplumbağa alıp kayıplara karıştı.

Üçüncü gelişinde, kovboye verilecek hiç bir şey kalmamıştı pavyonda. Patron arandı tarandı, eline geçirdiği çaydanlığı hediye olarak uzattı.

Hayal kırıklığına uğrayan kovboy:

— Çaydanlığı ne yapayım, dedi. Az önce verdiğiniz sandviçlerden yok mu?

ŞÜKÜR

Körkütük morga giden adam, son yirmi dört saat içinde alkol zehirlenmesinden ölenleri görmek istediğini söyledi.

— Gösterdiler. Cesetleri dikkatle inceliyen sarhoş:

— Aman ne iyi! dedi, bunların arasında yine ben yokum!

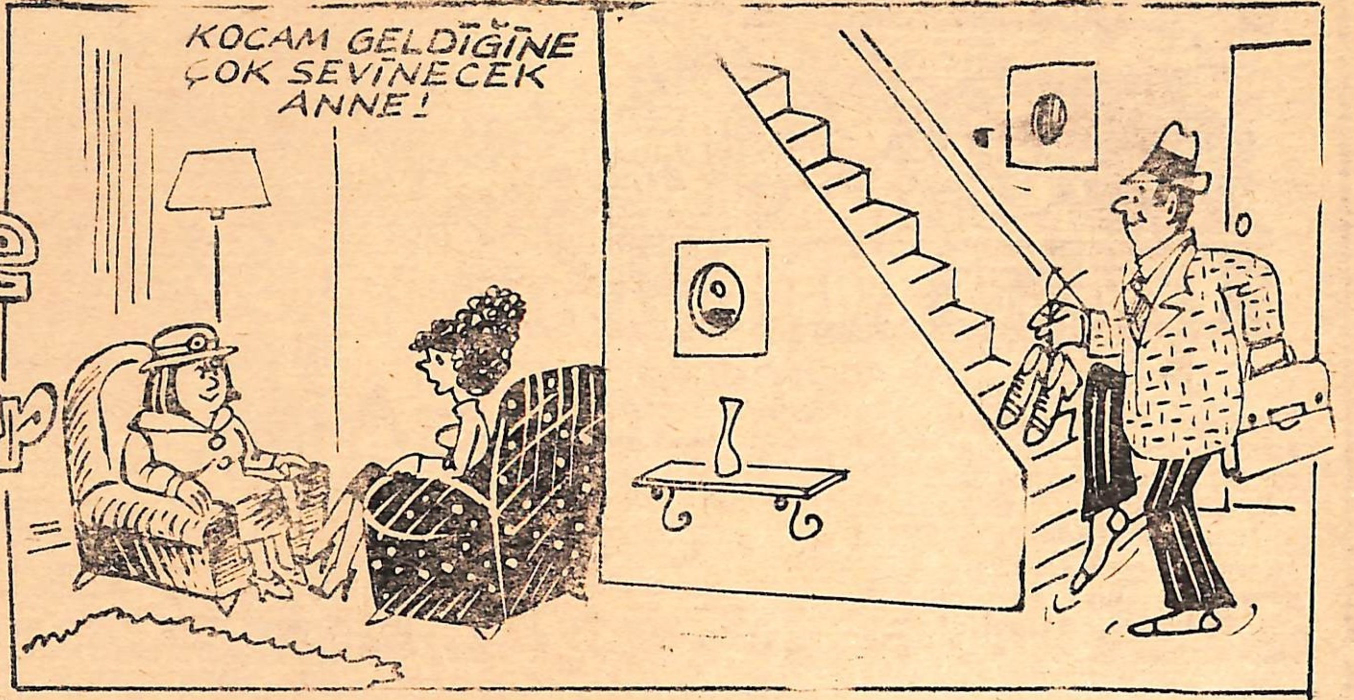

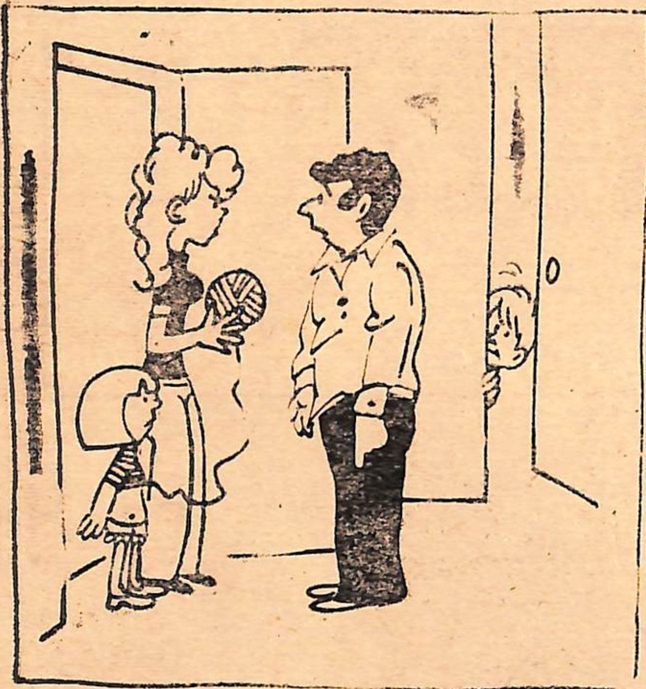

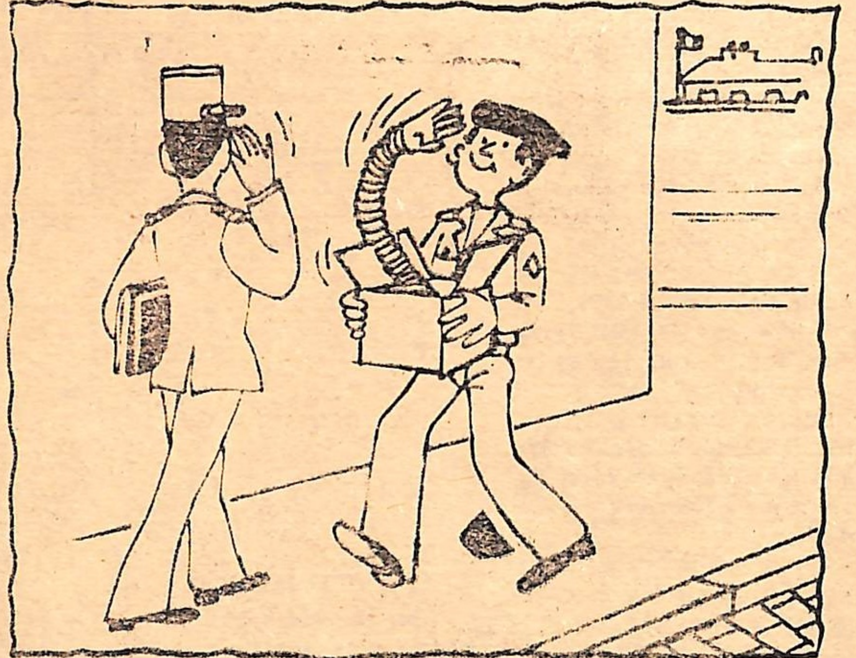
Yazısız

Olur böyle şeyler

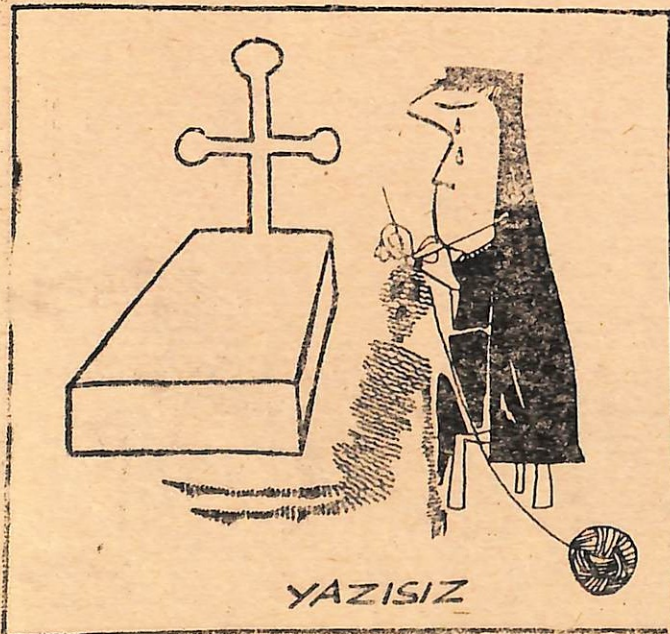

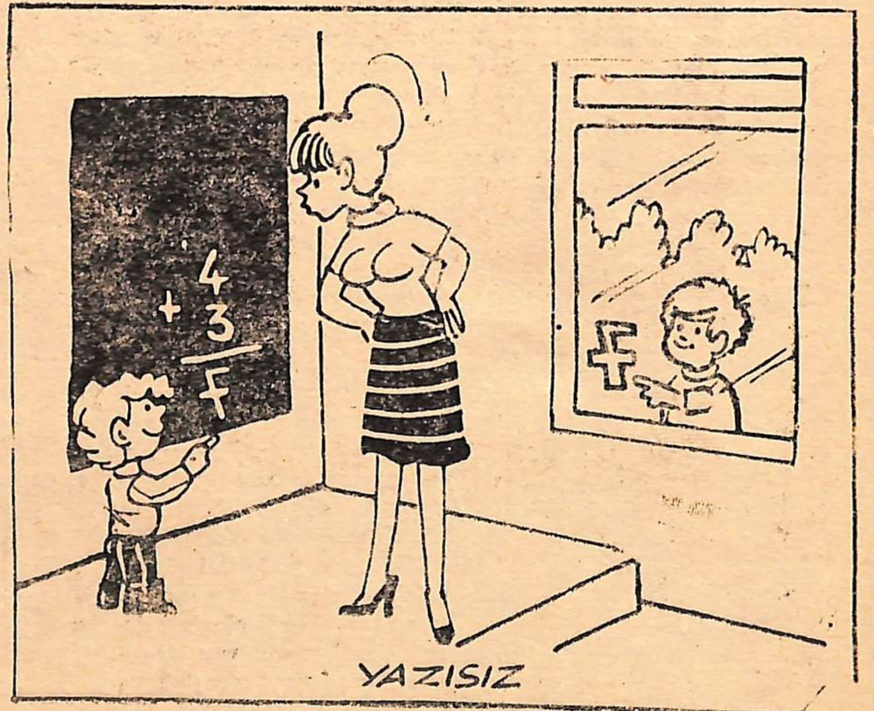
1- OĞLUNUZA BİR TOP ALACAK PARANIZ YOK MU?

YAZISIZ

YAZISIZ

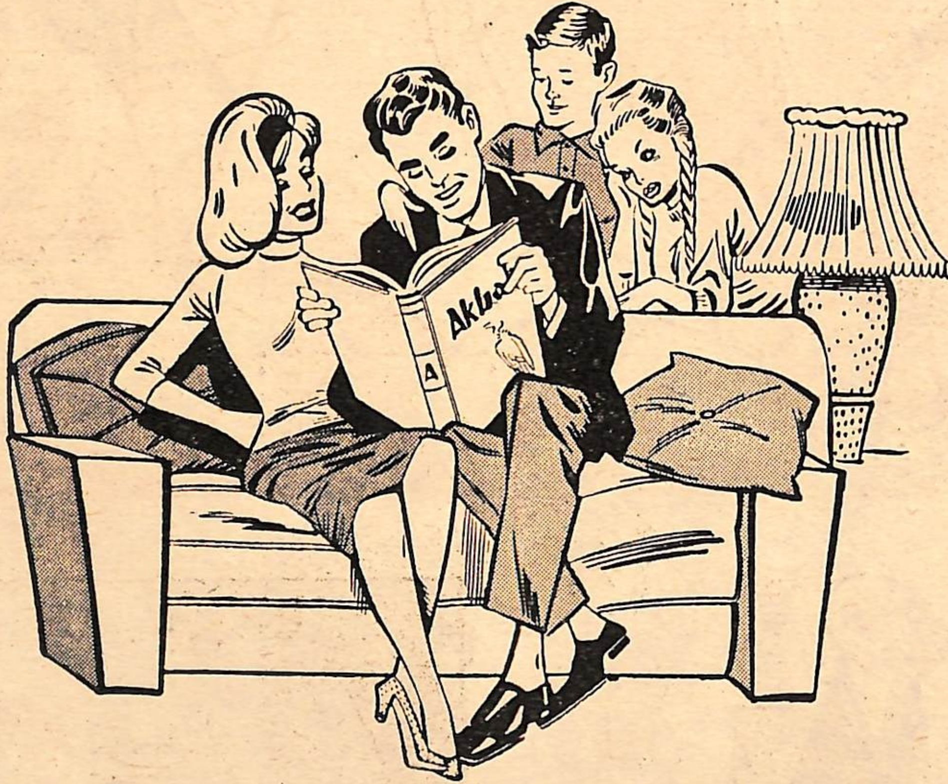
YAZISIZ

TÜRK BASININDA

55

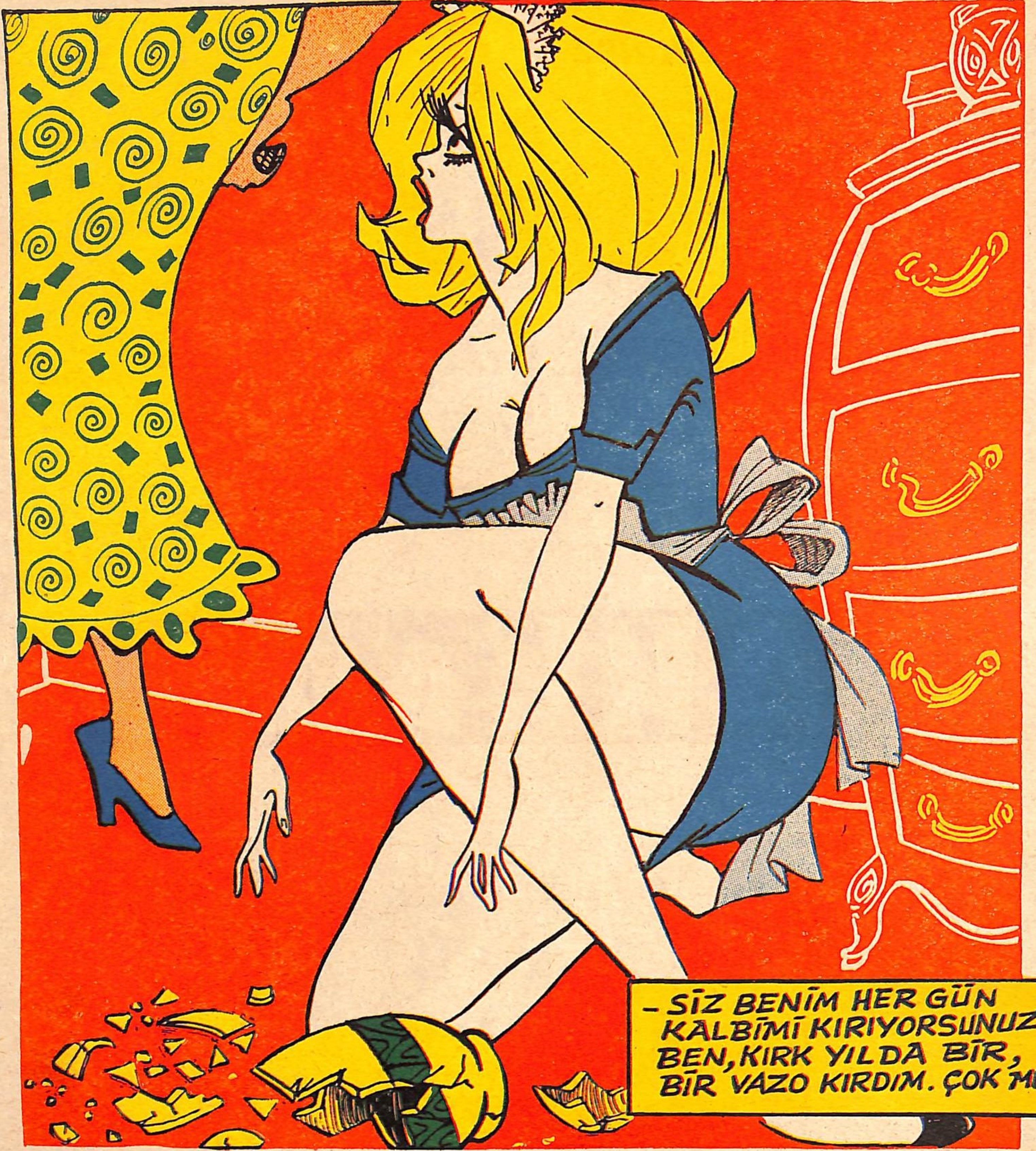
YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSI

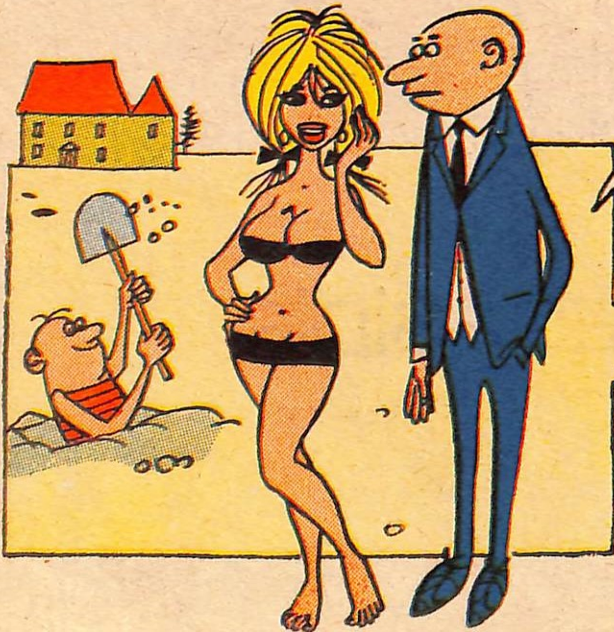
Akbaba

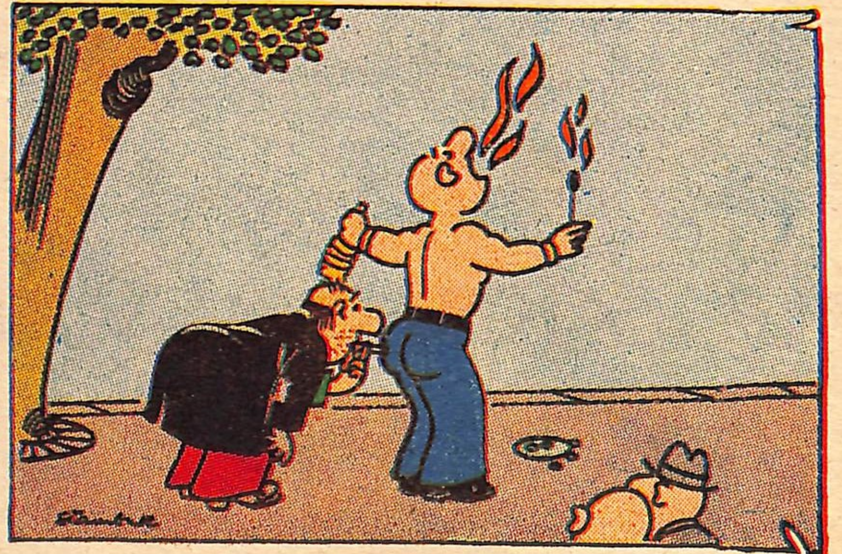
AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Akbaba

– SİZE DE KAZ DESEM ACABA KAZAR MISINIZ? YOKSA KIZAR MISINIZ?

YAZISIZ